

Engelommens Blad

15. Juli 1902.
No. 14. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Hjemad fra Gjesgane ved Kveldstid (Billede) - - - - -	325	Formand Høymes sidste Hilsen - - -	336
Brestegaarden (Af Fru Helene Lassen) -	326	En stor Stuffelse - - - - -	337
En Brahmin begjærede Ordet (Af Missionær Chamberlain) - - -	328	Begravelse paa det syntende Stib - -	339
De to Brødre - - - - -	329	Thoughtless but Cruel - - - - -	340
Et storartet Børnehjem (Af Thomas J. Barnardo) - - - -	333	Rudyard Kipling the Man - - - - -	341
Fra Geirangerfjorden (Billede) - - -	335	A Little While (Poem by Mrs. T. T. B.)	342
		What a Mother did for her Children -	343
		Luther's Cradle Hymn - - - - -	343
		Allehaande - - - - -	344

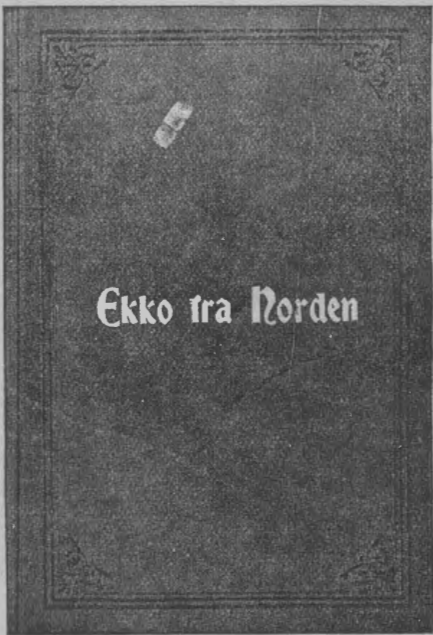
Ekko fra Norden

Der har ofte været anset over, og det med Rette, at vi i vor Sangliteratur ikke har haft nogen Sangbog med Fædrelands- og Stemningsfange for blandet Kor. For delvis at afhjælpe denne Mangel har vi ogsaa medtaget i „Frydetoner“ endel National- og Stemningsfange; men dette kunde selvfølgelig ikke blive noget Gølt, da „Frydetoner“ jo er mere beregnet paa at være en Sangbog for Kirkekor. Nu har vi i „Ekko fra Norden“ faaet en Sangbog for blandet Kor, der i enhver Henseende vil møde alle rimelige Krav og fylde en tom Plads i vorste Sangbøgers Række her tillands.

Bogen er udkommet paa vort Forlag under Rev. B. B. Haugans kyndige Ledelse. Den er et virkelig Ekko fra Norden idet den indeholder norske, svenske, danske, finske og islandiske Nationalfange.

Først begynder den med „Sangen“ — „Syng kun i din Ungdoms Vaar“ — ligesom en Indtroduktion og en Dymuntring til at lade vort Hjertes dybeste Længsler tolkes i Sang, under Bevidstheden om, at engang vil vore Ungdomsmaal, naar de „graanende Dage“ kommer, tone os glad imøde.

Saa lyder et vældigt Ekko fra Norges Fjelde: „Ja, vi elsker dette Landet“; saa hører man Tonerne af Danmarks Fædrelandsfange: „Der er et yndigt Land“, ligesom arbejdende sig frem over Stageraals oprørte Bænder paa en stormfuld Dag. Saa kommer Ekkoet fra Island: „Overt mod Norden lyser en Sol“, som et Længselstød fra vore Frænder bag islagte Nure. Saa følger „Suomis Sång“ (Finland), fra de tusen Søvers Land. Endelig atter et Ekko fra Norge og saa samles alt i Fælleskøet: „Norden“ — „Norden er et Søstenlag“. Derefter Afvælsing med Stemningsfange og Nationalfange, 45 i Tallet.

Størrelse 6¼ x 9 Tommer.

Bogen er hent og godt ud-
stryket med et særdeles smag-
fuldt Bind og koster . . . **75 Cents**

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue,

Minneapolis, Minn.

Indhold:

Aftensang	Fr. Abt.
Aftensang	H. Wetterling
Vandfærden	H. Kierulf
Dansk Fædrelandsfange	H. E. Krøger
Førgått mig ei	H. U. Malling
Freemad, det er Livens Bøsen	D. Krug
Fanmarch	Gunnar Wennerberg
God nat	A. E. Marschner
Hederosen	H. Werner
Hvad jeg elsker	H. Folkemelodi
Island	H. Folkemelodi
Stoven	H. Menckelshjorn-Bartholdy
Ja, vi elsker dette Landet	H. Nordbraal
Klara stjerna	H. Wetterling
Kalkbæcks-sång	H. G****
Min Ungdoms Sang	Fr. Schubert
Mindets Væger	H. Folkemelodi
Mangen Ungling	H. Wennerberg
Norge, Norge!	Johan Selmer
Norden	H. Stumf
Naturen och hjerta	H. Bindblad
Riffen	H. Kierulf
Norges Fjelde	H. Kierulf
Norge	Karl Svensen
Rosen i nordanskog	H. E. Fischer
Sangen	H. Eider
Suomis Sång	H. Bacius
Studentersang	H. A. Arnsen
Sang paa Vandet	H. Kierulf
Sangermarsh	H. E. Becker
Sangeraffed	Fr. Abt.
Sof i rol	H. Møhring
Saa tar vi et dygtigt Tag	H. U. Behrli
Serenad	H. Wetterling
Stille nu	H. Ebv. Grieg
Solvirning	H. Kierulf
Skjona maj	H. Gjerberg
Sommerfanger	Hans M.
Studentsång	H. G****
Vårt land	H. Bacius
Ved Mattens Komme	Leo Grill
Vinterbage	H. G. Gade
Ved Solnebgang	Vigo Sanne
Vårmlands-visan	H. Folkemelodi
Verg dit Land	H. Kar Borg

Margery,

Fortælling fra

Fortølgelsen mod Lollharderne,

— at —

Emely Sarah Holt.

Denne Bog opruller for os et Billede fra en Tid, da hver den, som elskede og bekendte Sandheden, blev grebet, slæbt i Fængsel, lagt paa Pinebænken, bundet til Pælen og brændt.

Det er et fort Billede, men det har sine Dybe Sider. Og det gjør os godt i vor slappe Tid at læse om det Mod og den Freidighed, som lagdes for Dagen af Mænd, Kvinder og endog Børn.

„Margery“ koster godt indbunden **35 Cents.**

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Et merkeligt Dokument

er

Hans Nilsen Hauges Testamente til sine Venner.

Hvis du ikke har dette Testamente, vil du finde det i en liden Bog, som vi har for Salg:

„Hauges Liv og Virksomhed.“

Hauges Testamente er her trykt efter Originalt og er egte.

Bogen er 92 Sider og indeholder en kort Beskrivelse af Hauges Liv og Arbejde; derhos vil du finde et prægtigt Billede af Hauge, Billeder af Hauges Fødested, Eters Papirmølle, Gaarden Bredtvedt, hvor Hauge døde, gamle Afers Kirke, hvor du kan se Hauges Gravstøtte og det bekendte Tidemans „Haugianerne“.

Bogen er indbunden i Papbind og sælges nu for den billige Pris **25 Cents** af.....

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

BELLS

Steel Alloy Church and School Bells. Send for Catalogue. The C. S. BELL CO., Hillsboro, O.

Frit Land i nordre
Minnesota i Nærheden
af ny Jernbane.

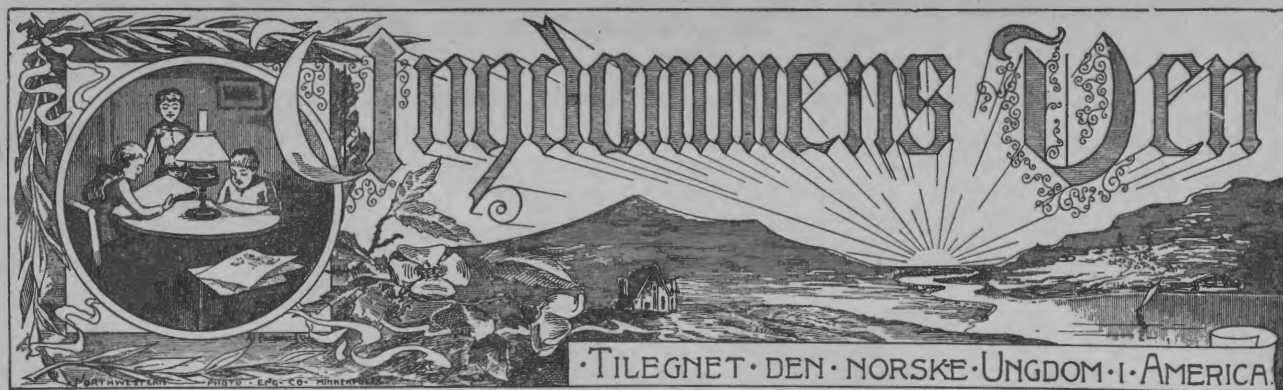
The Duluth, Virginia & Rainy Lake Railway har netop udstedt en Trust Deed til Minnesota Loan & Trust Co. i Minneapolis for \$2,000,000, der skal benyttes til Jernbanebygning. Jernbanen begynder i Virginia, Minn., og gaar nordover mod Koochiching. 15 Mil af Estimer er lagt. Det er i denne Egn, hvor

N. W. HOMESTEAD LOCATING CO.

Opfører, anslaaer Værdien af og anbiser Dem frit Regjeringsland for Homestead-Entry, eller Regjerings-Lommerland, som kan tjenes, uden Hensyn til Værdi, for \$2.50 Acre.

Deltag i vore Ekspeditioner til halv Billetspris Mandag og Onsdag Aftener.

For nærmere Oplysninger besøg eller skriv til vort Hovedkontor, **N. W. Homestead Locating Co.,** 120 Temple Court, Minneapolis, Minn.

No. 14.

Minneapolis, Minn., 15de Juli 1902.

13. Aarg.

Hjemad fra Græsgangene ved Kveldstid.

Prestegaarden.

Fru Selene Lasfen.

„At knytte sig til fligt et Sted, hvor Videns Veir og Vintrens Vind stjer iskoldt gennem Sjæl og Skind —!“

(Sfsen: „Brand“.)

Du kjære, lysegrønne lille Prestegaard, om Sommeren omkranset af Svaler, om Vinteren af Snel! Bestandig er det noget i Flugt omkring dig. Men ingen Trær staar og hvifler og tisser om dig som om andre Prestegaarde; derfor havde det blit saa stilt, om ikke Svalerne og Sneen havde besørget flig munter Dans i Luften. Naar jeg staar oppe i Bakken og ser paa dig, saa blir jeg bestandig rørt over dig, for du er egentlig for liden og lys til at ligge saa alene op mod Fjeldet, og du kjæmper saa tappert mod Ensomheden. Du gir dig ikke til at klage over, at du ingen Trær har til Selskab, men trøster dig med, at du har flere Svaler og mere Sne omkring dig end alle andre Prestegaarde i Landet. Og saa længe har du set paa de Kameraterne, du har, til du er blit munter som en Svale og nøjsom som en Snehaug, endda du ser ud til at være kommet fra lysera Egne, som om du var tænkt til Villa med Veranda ud mod stille skulpende Sø. Her virker din hvide Veranda, begravet i Snefonner de tre Fjerdedele af Maret, næsten paradisk. Selv den korte Tid, da de hvidige Svaler i tætte Husrader bor om dit Tag, er det ikke mange Dage, det ikke er surt at sidde der.

Men ikke skal jeg rive din Veranda ned, og ikke vil jeg forandre et Tnuget af dit Udseende. Slig som du er, elsker jeg dig, baade for de lysera Minder, du vækker, Minder om Villaer med grøntomshyngede Verandaer ud mod stille skulpende Sø, og mest, fordi du greier dig saa tappert paa Fjeldet.

Hvem havde nu den lykkelige Tude at male dig lysegrøn som Baarens første Løv og Spirer?

Kanste var det en ung Prestefru, en af disse stille, blege, som det er saa mange af her i Sten- og Snelandet bort, en af disse, som blir stille og blege, fordi de rykkes op af sin egen Jordbund og plantes om i Sten eller Sne. Jeg snakker ikke om de kribelige Prestefruer i rige Bygder sørpaa; de kan være baade tykke, runde og muntre; men jeg mener en af alle de Sibirieforbviste i Nordland eller i Fjeldbygderne. En slig liden bleg, fortrykt Prestefru har kanste engang staaet ude i Sneen her og set sig kold paa hvide Bakker og hvide Fjeld.

Det har kanste været en Dag sent i Mai eller endog langt ud i Juni; hun har følt en fortærende Længsel efter Græs og grønne Trær, og saa har Taalmodigheden brustet: Hun vil gjøre Oprør, hun vil finde paa noget rigtig rebelf! Saa har hendes Dine streift Prestegaarden, som formodentlig ogsaa var nonneagtig hvid, og saa har hun ikke aarstet alt dette forslagende hvide længer,

men har stampet i Foden til sin Mand og sagt: Kom, lad os da i det mindste male Prestegaarden grøn!

Hun var vist lidt usikker, da hun sa det, men Manden er vel alligevel blit rørt over hendes Længsel efter grønt, siden han har føiet hende. Sikker er det ialfald, at Prestegaarden er grøn. Og ve den Prest, som nogen Gang vover at kalde den over igjen med hvidt! Han vil faa med en bred Hærskare af Prestefruer at bestille, baade med dem, som har været her, og med dem, som senere kommer. For det er ikke saa greit at plantes om i bare Sne; det iser saa koldt i Begyndelsen; og hvidt, det er nu bare hvidt og eier ikke Livets spillende Farver.

Men — saa trøster de sig tilslut, de ogsaa, med Svalerne.

For Svalerne her — ja de burde egentlig ha en hel Fortælling alene, eller ikke en Fortælling, naturligvis, men et Digt, eller ikke et Digt, naturligvis, men en Serenade maatte det være, naar de efter sit muntre Dagværk — dette Dagværk, som bestaar i at hvæbe i fjeldblaa Luft og gabe lidt, saa flyr Maden lyslevende ind i Munden paa dem — har fløiet til No i sine Reder under Prestegaardens Tag, naar de en liden Stund, den let Sommernatfløvede, folder de spilte Vinger sammen, lukker det syngende, jublende Neb og hviler det lille lykkelige Hode mod sin Mages hvide Bryt. Da vilde jeg synge dem min Serenade, mere forelsket end den, Sydens unge Mænd synge under den elskedes Balkon, synge dem min Tak, fordi de kommer med Fjænen fuld af varme Eventyr fra Syden, fordi de kommer med Sindet fuldt af Ferieglaede og Forelskelse, fordi de prater og traller saa muntert, at vi glemmer, at her hverken er Skrener eller Roser eller Værker eller alt det andet, som hører Sommeren til.

Svalerne de er Sommeren her.

Naar de pludselig en Dag efter den lange, lange Vinter, som drykset ned fra Himmelen, sidder paa Taget allesammen og strabler og ler — Herregud er det saa muligt andet end at bli munter og glad som en Svale og synge og tralle som den?

Men vil vi høre det allerintimeste Svaleprat, saa lurar vi os op paa Loftet, lægger Hodet ned langs Gulvet, hvor bare en tynd Bæg ffiller mellem Rederne. Sligt et husligt Strabl! Somofteft er det bare Moro; men — saa helt idyllist pletfrit er nok ikke deres huslige Liv heller! Der vanker skarpe Ord imellem; men — skvit, skvat! saa er det over, og de elskende tar sig en Tur paa spilte Vinger, glemmer og drukner alt i fjeldblaa Luft.

Naar saa Høsten kommer, og de gamle Svaler er blit mere adstadige i Tankegangen, er det den unge Slegt, som interesserer os mest.

Uforlignelig søde er de, naar de gjør sine første flodfede Flybeforsøg. Og øve sig maa de til Reisen.

Jeg saa dem engang samle sig paa Skolehustaget alle Svalerne fra Prestegaarden og fra de nærmeste Gaarde. En Sværm af bittejmaa, trillende runde Svaleunger var

det, som alle havde arvet Mamas og Papas bedaarende hvide Maber. Det var nok den sidste store Generalprøve, for nu var de blit saa slinke, at det var en Lyft. Længere og længere blev de smaa barnslige Slag i Luften, kortere og kortere hvilte de sin lille runde Krop paa Skolehustagets blanke Skifersten, mindre og mindre hørte de efter Forældrenes Raab og Retledning, kjællere og kjællere fløved de Høstens kjølig-klare Luft, freidigere og freidigere tænkte de paa Reisen, den store ober Savet, den, som Mor havde fortalt dem om i de studslige Regnveirsdage inde i Redet, før de havde lært at bruge sine Binger.

Reisen, ja.

En Dag, kort efter den store Generalprøve, kommer vi ud og finder det saa underligt stilt i Luften.

Na, de reiste tidlig, tidlig idag, mens vi endnu sov, uden Farvel, uden et Ord til Tak for sig! De kunde da gjerne banket paa Ruden til os, eller sunget en liden Stump saa høit, at vi havde vaagnet! For vi havde da været saa snille mod dem og ikke en eneste Gang skjændt, fordi de i Sommerens Løb rent havde ødelagt Prestegaardens Renomme for klare Bindusruder!

Men naar jeg tænker paa al den Glæde, de har givet os, saa har de nok rigelig betalt sin Husleie; det er vi, som blir Tak skyldige, og gjerne skal jeg indfri den Gjæld: Deilige Svale, tak for den korte, men vidunderlige Sommerglæde, du skjænter os. Kom igjen og bo om vor lille lusegrønne Prestegaard hvert Aar, forlad den aldrig, for da blev det ingen Sommer her, naar ikke du kom til Bederlag for Syrenerne og Roserne og altsammen, som ikke kan leve i Fjeldets korte Sommer. Men din Sang er mere end Syrenernes lillafarvede Luft, og dit hvide Bryst er deiligere end Rosernes dunkle røde, derfor vil vi ikke graate for Blomsterne, saalænge du kommer. Men blir du borte, lille Svale, da graater vi for dig og for Blomsterne og for altsammen!

Men naar Svalerne er reist, saa kommer Sneen, endnu før den eneste lille Bjerk, som staar udenfor Prestegaarden, har mistet sine Blade. En slank, fin liden Bjerk er det, som engang blev plantet midt i en udstykket Plæn, som var tænkt til Have. En to-tre Aar stræber alle Prestefruerne med denne Haven; men saa opgir de den. Dels var Sommeren for kort, og dels levede de i sin Ensomhed i et altfor gemtligt Samliv med Husdyrene. Snart var det Hesten, som rullede sig freidig midt i Salatsengen, snart var det Sauene, som la sig til at ørte midt op i det altsammen. Eller det var Hunden, som vilde grave sine bedste Ben ned der, hvor netop de smaa blege Nemofilaer stræved med at slaa sine luseblaa Pine op, eller en Kjaalen Kalb, som sprang om, hvor den vilde, kneb en fristende brandgul Ringblomst, som havde været saa dristig at gjøre sig færdig, før Sneen kom, eller Hønsene, som ihærdig sparked og plukked paa ligt og uligt og tog sit Jordbad i de netop tilsaade og tilklappede Senge. Og naar saa, for at sætte Kronen paa al denne Glendighed, Erterne stod og blomstrede traaiiff

midt i Sneen og Gulerødderne mistænkelig minded om Fyrstikker i Omfang og Tørhed, saa indsaar de, at det var bedst at lægge denne Havedrøm om Gulerødder og Erter bort sammen med Drømmene om Syrener og Roser.

Men Bjerken staar der altsaa alene, midt paa den grønne Plæn, og trodser baade Sneen og Stormen og Kulden. Og elsket blir den mod næsten ærbødigt Kjærlighed af alle i Prestegaarden; at røbe en Kvist fra den, betragtes som Helligbrøde, for der er ikke flere end denne ene!

Bjerken er det haardsfjeste Træ, som vokser længst tilfjelds, staar det saa tørt i Naturhistorien. Men vent lidt, saa skal jeg fortælle det paa en anden Maade, for ikke skal nogen saa mig til at tro, at den fine, bløde Bjerk af Naturen skulde være af et grovere Slag end den haarde, stikkende Gran eller Furu. Naturligvis var det disse robuste, mandhastige Naaletræer, som skulde klatret høiest tilfjelds, og ikke den fine Ungmø, Bjerken.

Men Naaletræerne vilde ikke; og Skogen laa der dyfter og tung, uden kvindeligt Liv og Ynde, og Bierne slutted saa braat; intet lyst Løbbaand mellem dem og Fjeldet, for Bjerken holdte i varme, rige Lande først. Sikker var den det fineste, tendreste, mest forskjælede af alle Træer engang, sødt Grevinder allesammen. Men saa kom Juglene fra Nord paa sine Vinterbesøg og fortalte dem om Nordens Lande, om Sne og Is og haarde Bartræer, hvis Naale stak og saared. Og Ordene har faaldt i en blød, opofrende liden Jomfrubjærks Sjæl: Jeg vil rejse did op som barmhjertig Søster; jeg vil mildne dem Savnet af Sydens Varme, jeg vil vifte om dem med mine bløde Blade, jeg vil lade mine lange Nakler svaie i Vinden, at mit Frø kan spredes bidt udover og live op i deres dunkelt grønne Skog!

Og Tanken har fænget. Det blev et helt Pilgrimstog af blide, barmhjertige Søstre, som drog mod Norden. Og der har de kjæmpet sig frem, øvet sig i Selbfornegtelsens store Dyd, aldrig turdet lytte til Sangene fra Syden, men ihærdig krabbed opover Fjeldets haarde Sider, indtil de har lært at bli de haardsfjeste, mest udholdende af alle Træer.

Men til Løn for sit opofrende Arbejde slap de at faa Arbejdsdragt og grove Arbejdsstøvler. Skaberen lod dem beholde sit kjære Grønne og sin skinnende Stamme og lod alle Digtere gi dem Pris blandt Skogens Træer.

Og vor Bjerk stammer i Ige Vinje ned fra sin ædle Stamme. Den er Prestegaardens barmhjertige Søster og slinke lille Prædikant i Idmyghed, om Selbfornegtelse og om Mod. Derfor det, som har lært os, at det gaar an at plantes om i Sne. Det har ikke netop Svalerne; for de flygter, de naar Sneen kommer; men Bjerken og vi faar ta rood en sammen.

Saa faald vi, hvis Sne! vi skal ikke skjænde paa dig. Det er jo vi, som henter saa pent til Jul og glitrer krystallisk omfang med Himmelens Stjerner. Det er du, som lager vore hellige Skibakter med de muntre Høp, og vi, som blir til Vaarens brusende Bækker — hvad Lyng-

Jel der maatte følge med dig, har du sonet med alt dette.

Fald, hvide Sne! Piff mod vore Ruder, syg over vore Tæge, driv sammen til Stavler og Taarn! Stæng bare alle vore Beie, vi lager os nye paa Ski og tar os et Bad i dine hvide, friske Bølger!

Du fylder nok Tiden, til Svalerne kommer, og derfor, Tak for Sambæret, du og! —

Ja, sliq er det, der du ligger, lille Insegrønne Prestegaard.

Gud signe dig, og Tak for Hjemmet, du gav os paa Fjelbet!

En Brahmin begjærede Ordet.

Af Missionær Chamberlain.

(En af de ældste og dygtigste Missionærer i Indien. Har arbeidet der i over 40 Aar.)

„En Dag indtraf i vort nye Læseværelse en Tildragelse, som paa mig gjorde et dybt Indtryk.

Over Onsdag Aften havde vi her Bibellæsning for uddannede ikke-kristne Tilhørere. Som Emne valgtes da en eller anden Beretelse fra det gamle eller det nye Testamente, en af Jesu Taler eller en gammeltestamentlig Profetie og dens Opfyldelse i den nye Paktis Tid osv.

Den ovennævnte Aften talte jeg over Ordene: „Herrens Lov er fuldkommen,“ og jeg viste, hvorledes de kristnes hellige Skrifter i Modsetning til Hinduernes „Beda“ kunde bringe det syndige Menneskes Sjæl Fred med den hellige Gud.

Til Førelæsningsen lyttede omtrent 180 opmerkksomme Tilhørere, tilhørende de forskjellige Kaster, saasom: Brahminer, Kjøbmænd, Jordbrugere, Embedsmænd og Studenter. Da jeg var færdig, stod en Brahmin op og paa en høflig Maade bad om Tilladelse til at sige nogle Ord, hvilket han fik. Jeg tænkte, at jeg skulde faa en skarp Diskussion med denne Brahmin, thi han er den lærdeste Mand her paa Stedet og tillige en dygtig Taler; men til min Forundring fik jeg istedet høre, hvorefter han formanede sine Landsmænd til at benytte sig af de Fordele, som gjennem dette Læseværelse var dem givet til deres moralske og intellektuelle Udvikling. Til sidst afslagde han følgende kraftige Vidnesbyrd om de kristnes hellige Skrifter:

„Jeg har nøie givet Lyt paa disse Missionærer og seet, hvorledes de er. Hvorfor har de kommet til dette Land? Hvad har bragt dem til at forlade Forældre, Venner og Fædreland for at komme Ud til dette for dem usunde Klimat? Har de kommet for Bindings Skyld og for at faa Løn?

Endel af os Embedsmænd ønsker større Løn end de. Har de kommet for Bekvemmeheds Skyld og at faa henleve sine Dage i Ro og Magt? Se paa, hvorledes de arbejder, og giv siden Svar herpaa. Nei, de søger at leve til andres Gavn, endstjønt de kan hører sig selv og Foragt fra deres Side, hvilke de vil tjene.

Se for Gfs. paa denne Missionær! Han kom hid for

nogle Aar siden; han har overgivet alt og søger alene vort bedste. Han blev mødt med kolde, mistænksomme Blikke, blev styet og bagtalt. Han søgte at nærme sig os for at forkynde os Sandheder, høiere og vigtigere end alt andet baade i Himmelen og Jorden; men vi vilde ikke lytte. Men han lod ikke dette nedslaa sit Mod. Han indrettede et Apotek; men vi sagde: „Vi vil ikke tage af hans Medicin.“ Men i Tider af Nød, Sygdom og Frygt maatte vi gaa til ham og han hørte os. Vi klagede over, at han gik paa vore Brahmingader; men da vore Husstruer og vore Døtre blev syge, bad vi ham komme endog til Benanorne. Han kom og nu smiler vore Husstruer og vore Døtre imod os med Helbredens Udtryk i sine Ansigter. Har han selv draget nogen Fordel deraf? Nei, ikke engang for Medicinen har han faaet nogen Erstatning. Til trods for vor Modstand har han kjøbt denne Tomt og bygget dette vakre Læseværelse og forsynet det med udvalgt Literatur paa flere Sprog samt Blade og Tidsskrifter, som vi ikke kunde erholde før, men som hjælper os at holde jævne Skridt med Udviklingen omkring os samt lader os vide, hvad som hænder og sker i Verden. Han har anskaffet Bøger at skrive ved, Stole at sidde paa, Lamper at skrive og læse ved om Aftnerne. Hvad har han for alt dette? Drager han nogen Fordel af dette Læseværelse? Nei, vi betaler ei for den Olje, som forbruges, medens vi læser.

Hvad er det nu, som formaar ham til at gjøre dette for os? Det er hans Bibel. Jeg har Tid efter anden læst meget i den paa de forskjellige Sprog, som jeg kender; men Bibelen er den samme paa alle Sprog.

I alle vore hellige Bøger findes der intet, som kan jevnføres med dens Lære om Hellighed, Renhed, Kjærlighed, Godhed og Handlingsmotiver. Hvorifra har det engelske Folk faaet sin Intelligens, Viljekraft, Kundskab og Magt? Deres Bibel har givet dem alt dette. Nu bringer de Bibelen til os og siger: „Denne har oprettet os; tag den og reis eder selv!“ De tvinger den ei paa os, saasom Muhamedanerne gjorde med „Koranen“, men de fører den til os i Kjærlighed, oversætter den paa vort Sprog og lægger den for vore Fødder og siger: „Se paa den, læs den, forsk i den og se om den ikke er god!“ Jeg er overbevist om en Sag, nemlig denne: at de kristnes Bibel, trods al Modstand, før eller senere skal gjenføde dette Land.“

Et fransk Missionselskab, som har Felt i Afrika, var kommen i Underbalance. Da de indspødt kristne fik høre derom, beslattede de aldeles paa egen Haand at gjøre sit til at afbetale Gjælden. De samlede da 10,000 Franks. Paa et specielt Møde var en Høvding tilstede. Han bragte med sig et Pengestykke til en Verdi af omtrent 5 Dollars. En Evangelist ved Navn Joel Mtiasa talte om Mødets Hensigt. Den gamle Høvding blev interesseret i Talen, og om en Stund sendte han sin Tjener hjem efter to andre Pengestykker. Om en Stund sendte han Bud efter fire andre Stykker, og da Kollekten blev optaget havde han en Sum paa over 30 Dollars paa Bordet.

De to Brødre.

(Forts.)

Det var forunderligt, hvor mange Erinder Percival fra nu af havde til Skoleværelset, undertiden om Morgen, men oftere om Eftermiddagen, naar han kom tilbage, hvilket ialmindelighed var Klokken seks, netop den Tid, da Edith og May drak The; han lod til at have faaet en forbausende Smag for The netop nu. Ofte bragte han med Bonbons eller andre Ubetydeligheder til Edith, eller han kunde spørge dem, om han skulde udføre en eller anden Kommission for nogen af dem. Percival havde altid været Ediths Yndlingsbror; men hun syntes, han var bleven endnu venligere og betænksommere idet sidste. Det forekom ikke May i mindste Maade bejnderligt, da hun var ubidende om, at han ikke pleiede at komme der saa ofte. Han behandlede hende vistnok med meget mere Venlighed, end hans Bror og Søstre værdigede hende; men det tilskrev hun simpelthen hans gode Hjerte og naturlige Digefremhed. Edith og hun førte et meget roligt Liv. Det var en stor Trøst for hende, at Edith sluttede sig saa ganske til hende; og hun bestræbte sig for — med Bøn til Gud — at lede hendes unge Trin ind paa Fredens Vej. Undertiden talte hun til hende om Willy, og Edith blev aldrig træet af at høre om ham, skjönt hun ikke vidste, hvor og hvor nylig May havde været sammen med ham. Hun frydede sig ogsaa over alt, hvad hun fortalte hende om sin Barndom i den gamle Prestegaard i Hertshire, og May syntes ogsaa at finde Glæde i at tale derom endog til et Varn. Bejnderligt nok viste Edith sig aldrig heftig og opfarende overfor May. Hun var selv saa blid og rolig, at det var næsten umuligt at opføre sig slet mod hende. Hvis Edith nogen sinde var lidt lunefuldt eller grættent, sagde May blot paa sin simple Maade: „Vi maa vente, til du bliver dig selv igjen, kjære Edith; jeg kan ikke strides med dig, ved du“; og da kunde Edith slaa Armene om hende i et Udbrud af Anger og Love, at hun aldrig mere vilde bedrøve hende. Mr. Percival Forrester begyndte imidlertid at opdage, at disse hans Besøg til Skoleværelset havde faaet en forunderlig Interesse og Tillokkelse for ham. Beundringen gik lidt efter lidt over til en dybere Følelse, og før han vidste af det, var han rasende forelsket i sin smukke Kusine. Han vidste altfor godt, hvor nøie han blev iagttaget i Salonen, til at vise hende mere end den mest almindelige Opmerksomhed der; men Mrs. Forrester lod sig ikke skuffe. Nogle Ord, Edith tilfældigvis havde ladet falde om Percivals stadige Besøg i Skoleværelset, gjorde hende mistænksom; og en Dag kom hun uventet derind og fandt ham der. Vistnok sad Edith paa hans Knæ og lo og spøjte med ham, og May stod ganske rolig og skjænkede The og lod ikke i mindste Maade til at blive forvirret ved hendes Indtrædelse; men dette var alligevel

nok. Hun sagde intet da, men sendte efter en Stunds Forløb Bud efter May, og da hun havde faaet hende for sig selv, udflyngede hun en hel Strøm af haarde Ord og Behreidelser mod hende. „Lady Cairnes Udvarsel forstod hun kun altfor godt nu,“ sagde hun. „Hendes Tilid til hende var bleven misbrugt; hun havde aldrig tænkt sig, at hun havde kunnet gjøre sig skyldig i noget saadant.“ Stakkels lille May følte sig aldeles forvirret og kunde i Begyndelsen ikke forstaa, hvad hun blev anklaget for; men da hun tilsidst fattede det, gjorde Breden hende et Dieblit stum. Hun forstod det altsammen nu; hun erindrede den hemmelige Samtale, det var lykkes Lady Cairne at faa med Mrs. Forrester, og det var altsaa virkelig Grunden til dennes kolde, mistænksomme Væsen mod hende, der saa ofte havde pint og forbauet hende. I nogle saa rolige, værdige Ord fralagde hun sig Beskyldningen som aldeles ugrundet; men det faldt hende vanskeligt at holde Taarerne tilbage, og saasnart hun kom til sit eget Værelse, brød de ustandselig frem.

„Na, hvad har jeg gjort, at jeg skal blive behandlet saaledes!“ udbrød hun. „Hvorledes kunde Lady Cairne være saa uretfærdig, saa grusom!“ Det varede længe, før hun kunde gjenvinde sin Fatning; men endelig fandt hun Trøst ved at kaste al sin Belymring paa den eneste Ven, der aldrig bliver træet af og aldrig skuffer sine Vørn, og saa blev hun atter rolig. Hendes Tanker vandrede derpaa ganske naturlig tilbage til Alliston, hvor hun havde mødt saamegen Venlighed. Hun ønskede næsten, at hun aldrig havde været der; Modsatningen mellem de lykkelige Dage og hendes nuværende Liv var altfor stor; men i næste Dieblit følte hun, at hun ikke vilde undvære disse dyrebare Minder for alt i Verden. Hvor levende hun tilbagefaldte sig hver Dag — den sollyse Eftermiddag ved Ørretstrømmen, Udflugten til Dakdalefjogen og isærdeleshed Rideturen hjem derfra om Aftenen. Og saa sidste Morgen, da hun stod ved hans Side og saa ham afplukke Blomsterne til hende; aa, hvorledes det altsammen kom tilbage i hendes Erindring med en sælsom Blanding af Glæde og Sorg! Hun undrede sig paa, hvorfor hun ikke havde faaet et eneste Brev fra Willy; hun vilde ikke, hun kunde ikke tro, at han saa snart havde glemt hende. Maaffe hans Bror, som Lady Cairne havde hentydet til, havde forhindret det; og hvorledes skulde hun kunne vente, at Sir Evelyne Alliston skulde erindre hende blandt den bestandige Følgerække af Gjester, der afreiste og ankom, og med alt, hvad han havde at tænke paa og udrette? Han havde været meget venlig mod hende — den Tanke holdt hun fast ved — men kun som en liden fremmed Gjest og Willys Veninde.

May vilde ikke have undret sig over Willys Tausshed, hvis hun kunde have hængt sig til Gallen i Alliston nogle saa Dage efter sin Afreise. En hel Del Breve laa paa Bordet, færdige til at lægges i Posten, og blandt dem et, adresseret til hende med Willys Barnehaand. Lady Cairne, der — maaffe tilfældig — rodede om blandt dem, fik Die paa det; hun saa sig omkring, og da hun ikke op-

dagede nogen i Nærheden, lagde hun det rolig i Lommen og gik ovenpaa. Evelyn og Willy var ude at ride og vilde ikke komme tilbage før efter Posttid. Gendes Naade gik til sit eget Værelse, tændte en Røgstabel og saa paa, hvorledes Brevet langsomt fortæredes af Flammen. „Saa," sagde hun til sig selv, idet hun feiede Asken hen under Kaminristen, „der er den bedste Plads for det! Jeg vil aldeles ikke tillade saadant Nonsens, hvis jeg kan forhindre det."

En Ugestid senere bemærkede Willy en Morgen: „Er det ikke underligt, Evelyn, at jeg ikke har hørt fra May? Jeg skrev et saadant langt Brev til hende forleden Dag, da jeg sad sammen med dig i Studerværelset. Husker du ikke det?"

„Det er intet beshynderligt i det," faldt Lady Cairne ind. „Jeg tænker, hun har glemt os allesammen nu. Hun er i et Hus fuldt af unge Fætttere og Rusiner, der synes at gjøre stort Væsen af hende; og i London er man altid optaget af et eller andet. Jeg formoder, hun hverken har Tid eller Lyst til at skrive nu."

„Jeg troede alligevel ikke, hun vilde glemme mig," svarede Willy.

„Det tror heller ikke jeg," bemærkede hans Bror rolig. „Du maa skrive igjen, lille Mand; dit Brev har muligens ikke naaet hende."

Willy skrev ogsaa igjen; men hans andet Brev delte Skjæbne med det første. Intet Under, at May ventede og længtede og undrede sig over den lange, lange Tausshed. Hun var bundet ved sit Løfte til ikke at skrive først; desuden — efter de Gentydninger, Lady Cairne var kommen med, — følte hun, det vilde være hende umuligt. Sørgmodig tænkte hun tilsidst, at hun maatte være glemt, skjønt hun undertiden ikke kunde lade være at forsøge at tro det modsatte. Da Willys andet Brev ogsaa blev ubesvaret, begyndte Sir Evelyn selv at tænke, at der maatte være nogen Sandhed i Lady Cairnes Bemærkning, hvor vanskeligt det end faldt ham at tro det; men han sagde ikke mere til ham om at skrive igjen.

Omtrent ved denne Tid opdagede Mr. Percival Forrester en pludselig Forandring i Mays Opsjævel. Hans Indtrædelse i Skoleværelset havde altid tilfølgelse, at hun forlod det. Hun gjorde ialmindelighed en eller anden ubetydelig Undskyldning, men blev aldrig i Værelset mere end et Øieblik efter, at han var kommen derind. Hans Mor havde været alfor klog til at nævne Sagen til ham, da hun vel vidste, at Modstand kun vilde forøge hans taabelige „Indbildning", som hun kaldte det; men han følte sig ikkedestomindre vis paa, at en usynlig Gaand havde været virksom her. Han blev fortvilet og bogtede nøie paa enhver Veilighed; og en Aften, da de alle var i Operaen, kom han hjem tidligere end sædvanlig efter at have spist til Middag hos en Ven af sig. Mrs. Forrester vilde ikke have forladt Sjemmet, hvis hun ikke havde troet, at han var optaget andetsteds for Aftenen. Døren til Skoleværelset stod paaklem. May sad ved Pianoet og sang; Edith var allerede gaaet tilfængs for en Stund

hviden. Hun syntes at lægge sin hele Sjæl i den yndige Sangs Klage-toner. Percival traadte sagte ind; men May vendte sig forstrækket om. Hun havde troet sig ganske sikker og alene netop nu.

„Jeg har aldrig hørt dig synge saaledes før, Marian," sagde han. „Vil du ikke synge for mig igjen?"

„Ikke nu," svarede hun hurtigt; „jeg vilde netop gaa herfra." Og hun reiste sig og tog sit Døs.

„Nei, ikke saadant Gastverk!" sagde han og holdt hende rolig tilbage. „Bliv et Øieblik hos mig. Jeg ser dig aldrig nu, og jeg har et Ord at sige dig."

„Du kan sige mig det imorgen Aften i Salonen," svarede hun og forsøgte at tale ligegyldig. „Din Nyhed kan ganske vist bevares til da," tilføjede hun spøgende.

„Nei, nei!" udbrød han ivrig og stillede sig saaledes, at han forhindrede hende fra at gaa. „Du skal høre mig. Ved du ikke? er det muligt, at du ikke har seet det? Na Marian, jeg elsker dig; jeg elsker dig høiere end mit eget Liv! Jeg kan ikke udholde denne Tvil længer; det gjør mig vanvittig!"

May stod et Øieblik som tilintetgjort.

„Du har isandhed overrasket mig," sagde hun tilsidst; „men det er umuligt. Jeg kan aldrig blive mere for dig, end jeg nu er. Dette er alt, hvad jeg har at sige. Og lad mig saa gaa."

„Men hvorfor? hvorfor?" udbrød han lidenskabelig. „Er det, fordi du er bange for dem? Jeg skal sørge for det. Jeg fryder mig ikke om, hvad de allesammen siger. Du, og du alene, kan gjøre mig lykkelig!"

„Det er ikke det — skjønt jeg ved meget vel, hvad der vilde blive sagt; men det er ikke Grunden. Jeg kan aldrig give dig den Kjærlighed, du beder om, — aldrig!" tilføjede hun næsten sørgmodig, da hun saa det Udtryk, der kom i hans Ansigt.

„Og er det dit endelige Svar?" spurgte han bittert. „Er det alt, hvad du har at sige? Na Marian, og jeg har elsket dig saa oprigtig!"

„Ja, det er alt; jeg kan ikke gjøre for det. Jeg føler den Ære, du har vist mig, og jeg skal aldrig glemme al din Venlighed mod mig, mens jeg har været her; men det vilde være grusomt at lege med dine Følelser. Du ønsker ganske vist ikke, at jeg skulde love, hvad jeg ikke kunde give."

Han følte den fulde Sandhed og Bitterhed i hendes Ord og taug et Øieblik.

„Forsøg at glemme mig," sagde hun med et bemodigt Smil, idet hun lagde Haanden paa Dørgrebet. „Du vil snart finde en, der vil gjøre dig langt lykkeligere, end jeg nogensinde kunde have gjort."

„Glemme dig!" gjentog han; og han greb hendes Haand og holdt den fast. „Aldrig, aldrig! Du er alfor god for mig, Marian, jeg ved det. Men hvis du vilde lade mig —"

„Jeg vil ikke lade dig sige noget mere," var det blide, men bestemte Svar. „Godnat, og lad os aldrig mere

tale om dette," tilføiede hun alvorlig. Og saa var hun borte.

Percival stod, hvor hun havde forladt ham; hans Tanker var i fuldstændig Wildrede. Var det muligt, at alle hans Forhaabninger var tilintetgjort for bestandig? Det var et frygteligt Slag, og dog maatte han tilstaa for sig selv, at han ikke havde noget som helst at bebreide hende. Nei, hendes Afslag var bleven saa meget som mulig formildet ved den oprigtige, kvindelige Blidhed, hvormed det var bleven givet. Han vilde altid vedblive at elske hende; men for hendes Skyld saabelsom for sin egen vilde han respektere hendes Ænse og ikke tale mere om det — ialfald for nærværende; han kunde ikke opgive alt Gaab. Han tilbragte en søvnløs Nat og beklagede sig over Govedpine næste Morgen, da der blev gjort Bemærkninger om hans blege Udseende. Han og May mødtes tilsyneladende som sædvanlig; men hun undgik instinktmæssig at møde hans Blik. Fra nu af kom han sjelden ind i Skolebærelset; for Percival Forrester besad altfor megen sand og ridderlig Følelse til at plage hende med en Opmerksomhed, som var hende ubehagelig. Naar de mødtes, forstod hun imidlertid meget godt, at hun ikke var glemt.

"Percy kommer næsten aldrig ind i Skolebærelset nu," sagde Edith en Dag misfornøiet. "Han bringer mig ikke Galbdelen saamange gode Ting, som han pleiede at gjøre."

"Og det er ogsaa overmaade heldigt," svarede hendes Mor. "Suffertøi er meget skadeligt for Smaapiger."

Gun sagde ikke mere, men greb første Leilighed, der tilbød sig, til at tale til May.

"Jeg er glad, Mariau, ved at finde, at din sunde Fornuft har bragt dig til at rette dig efter, hvad jeg sagde til dig forleden." Gun vidste godt, at May selv maatte have tilbagevist hans Opmerksomheder, ellers vilde han ikke have ophørt aldeles med dem. "Du forstaar vist fuldkommen vel, at en ung Mand i hans Stilling blot kunde ville mere sig med dig. Du kunde ikke tro, at han nogenfinde kunde mene noget alvorligt med det — hvad?" vedblev hun og gav May et let Slag paa Skulderen.

May svarede ikke et Ord. Hvilket Svar hun kunde have givet — et Svar, der vilde have forbausset Mrs. Forrester i ikke ringe Grad; men for hans Skyld taug hun. Alt gik nu igjen omtrent som før. Hendes Liv hengik stille, endog ensformig; undertiden følte hun sig træt og modfalden og længtede efter Sympati og Bønner. Gun var meget sjelden ude. Nu og da kunde de tage hende med til en Concert; men da de øvrige jevnlig var borte, tilbragte hun og Edith ialmindelighed rolige Aftener sammen. Naar der var Selskab, var hun naturligvis altid tilstede. Hendes Rusiner Lod, som om de ganske oversaa hende; men nu og da var de dog nødt til at erkjende, at hun besad en Evne til at føre en Samtale paa en Maade, der holdt alle deres aandrigeste Gjester fængslet, tiltrods for alle deres Bestræbelser for at lokke dem bort. May vedblev imidlertid rolig sine ensformige

daglige Pligter. Mrs. Forrester og hendes Døtre indsaa altfor vel, hvilket uburderligt Gode det var, at hun befriede dem saa ganske for alt Bryderi med Edith, til at kunne tænke paa at skille sig ved hende, hvad de af andre Grunde maaske kunde have ønsket. Staffels lille May følte ofte en nagende Længsel ved Mindet om andre Dage. Hvis hun bare kunde faa Willy endnu en Gang at se! Og næsten ubevidst blev det Ønske fulgt af et andet. Nu — ingen havde ialfald nogenfinde behandlet hende med en saadan oprigtig Venlighed og broderlig Omhu. Det var ikke underligt, at nu og da ubudne Taarer kunde komme ved Tanken om, at de alle havde glemt hende. Med Alvor og Zunderlighed bad hun imidlertid om Kraft ovenfra og bestræbte sig for at lade sit lille Hys kinne klart og at opfylde sine Pligter samvittighedsfuldt og godt; og om end — efter som Tiden gik — Smilet blev sjældnere end tidligere, og hendes søde Ansigt fik et Udtryk af stille Taalmod, var dog hendes Pande altid uformørket, og i hendes Hjerte var der sand Fred.

Lovte Kapitel.

Der var noget ualmindelig svagt og tillige rørende over Willy nu. Han var glad og liblig som altid, og dog var der en Forandring. Endog efter en kort Spadfertur kunde hans Kræfter undertiden slaa ham feil, og han overgav sig glad til den sterke, kjærlige Hjælp, der altid var ved hans Side. Han likte bedst at sidde under Lindetræet med sine Bøger; naar han havde Evelyu hos sig der, var han fuldkommen lykkelig. Efter som Veiret blev koldere, var han mere sammen med ham i Studerbærelset. Hvor ofte Evelyu, mens han sad optaget af sine Breve eller andre Forretninger, kunde lade sin Gaand glide kjærtegnende henover det lille Lokkehoved ved Siden af sig med et Ord eller Blik, der bragte Farven op i Willys Kind, idet han med et sødt og kjærligt Smil saa op paa sin Bror; og ofte kunde han lægge Pennen ned, mens han forklarede noget for Willy, som han ikke kunde forstaa af, hvad han læste. Hans ømme Kjærlighed og Blidhed kunde ikke være større. Var det muligt, at nu og da en mørk Anelse for gennem Sir Evelyus Sjæl, at han undertiden næsten syntes at virkeliggjøre for sig, hvor svagt det Gaand var, ved hvilket han holdt sin lille Skat? Han forsøgte at banlyse saadanne Tanker; men hvem kan sige, hvor ofte de alligevel trængte sig ind paa ham!

En Søndageftermiddag mod Slutningen af Oktober gik han ind i Biblioteket efter en Bog, han ønskede. Han kastede sig ned i en Lænestol, som stod saa indbydende nær Vinduet; men efter at have læst en kort Stund slængte han Bogen fra sig og sad drømmende og saa ud paa det smukke Landskab foran sig. Den største Del af Maanedens havde været regnfuld og kold; men nu var Himlen uden en Sky. Det var en af disse stille, solklare Oktoberdage, da hele Naturen synes at hvile, da Løvet i sin pragtfulde, mangefarvede Høstdragt hænger ubevægelig paa Træ-

erne, og Sommeren endnu nøler, ubillig til at tage Afsted. Der var imidlertid ikke den Ro i hans Sind som over Naturen den Dag; han følte sig rastløs og ængstelig, han kunde ikke selv have sagt hvorfor. Nu saa han Willy komme opad Gævegangen med sin gamle lille Bibel i Haanden og med en blid Fred i sit søde Barneansigt.

„Willy!“ raabte han, da han kom nærmere. „Kom herind; hvor har du været i al denne Tid?“ Han kom ind gennem den aabne Gævedør, og der var noget saa etherisk skjønt over hans fine Skikkelse og smukke barnlige Træk, som netop ophystes af et enkelt Solstreif, at Ebelyn uvilkaarlig maatte tænke paa den Drøm, han for længe siden havde haft. Barnet saa næsten forbausset op, da Broren kjærlig sluttede ham ind til sig og løstede ham op paa sin Knæ. „Hvor har du været i hele Eftermiddag, hvad?“

Willy saa ned paa den Bog, han holdt i Haanden, og derpaa lidt tvilraadig op paa sin Bror.

„Seg har fiddet og læst under Lindetræet, til jeg tænkte, jeg burde gaa ind. Har du ventet paa mig?“

„Nei, ikke netop det. Men hvad kan du finde i denne, som kan more dig saameget?“ Og han tog den lille Bibel fra hans Haand.

„Den morer mig ikke netop,“ sagde han trosthyldig; „det er noget bedre end det. Den fortæller mig alt om Himlen og Jesus og Englene og om mange andre Ting ogsaa.“

„Men forstaaer du det altsammen, Willy? Det forekommer altid mig, at der er saamange vanskelige Ting i Bibelen.“

„Ja, for det er Guds Bog, ved du, og ikke Mennefters, saa der maa være noget, vi ikke kan forstaa. Men Tante Effie forklarede mig, at alt, hvad vi trænger mest til, er saa simpelt og ligefremt, at endog et lidet Barn som jeg kan forstaa det; og saa ved du, Jesus siger —“ og han stansede.

„Hvad?“ spurgte Ebelyn venlig. „Du maa ikke være bange for mig nu, ved du.“

„Han siger: „Du har skjult dette for de vise og forstandige og aabenbaret det for de umyndige“; og jeg tror, det vil sige dem, som er villige til at lære ligesom smaa Børn.“

Ebelyn tænkte ved sig selv, at han behøvede ikke at gaa langt for at finde disse Ords Sandhed bekræftet ved et opløsende Eksempel. Det var netop denne barnlige Mand og ureflekterte Tro, som han vidste, han endnu manglede; han misundte næsten Barnet, som han holdt i sine Arme, hans lykkelige Tillid. Efter et Dieblisks Tausshed sagde han: „Saa du siger virkelig, at det gjør dig lykkelig at læse dette, hvad? Du vilde ikke synes om, at jeg tog den fra dig og gav dig en eller anden morsom Bog i Bytte — noget, der vilde gjøre dig godt og faa dig til at le?“

„Na nei!“ udbrød Willy og saa ængstelig op paa ham. „Du mener ikke det; gjør det ikke, Ebelyn! Tag fra mig hvadsomhelst andet, du vil, men ikke min kjære lille Bi-

bel. Jeg tror ikke, jeg vilde synes halvt saa godt om nogen anden.“

„Saa vil jeg ikke gjøre det,“ sagde han smilende; „men hvorfor har du en saadan særlig Kjærlighed netop til denne? Den er ialfald ikke noget særdeles smukt udenpaa.“

„Den tilhørte Tante Effie,“ svarede han lidt vemodig, „og der er fuldt af Merker, som hun har sat; se, her er nogle,“ tilspøiede han og bladede om i den, „og der er nogle flere. De er en saadan Hjælp for mig, naar jeg læser; de minder mig om, hvad hun har sagt til mig.“

„Og jeg formoder, hun forklarede dig alle disse Ting?“ sagde han halvt beklagende. „Naa, jeg vil ikke netop sige, at jeg ønsker, hun ikke havde gjort det. Men du er altfor ung til at tænke saameget paa disse Ting, Gutten min; det er nok til at gjøre dig stille og sørgmodig.“

„Jeg tror ikke, jeg er stille,“ svarede han med et Smil, „og jeg er ialfald ikke sørgmodig. Jeg er saa lykkelig nu — lykkeligere end jeg nogeninde har været før, for jeg ved,“ tilspøiede han med labere Stemme, „at Jesus elsker mig og engang vil tage mig hjem til sig; og jeg takker ham hver Dag for, at han har givet mig dig, Ebelyn. Jeg tænkte, da hun var død, at jeg aldrig kunde blive lykkelig mere; men nu — aa, hvad skulde jeg vel gjøre, hvis jeg ikke havde dig!“ Da Ebelyn hørte sig ned og kysede ham, klyngede Willy sig til ham og hviskede: „Na Ebelyn, hvis jeg bare vidste, at du ogsaa elskede den kjære Herre Jesus, tror jeg ikke, jeg havde noget mere tilbage at ønske; da vilde jeg gjerne gaa herfra og vente paa dig i Himlen.“

Ebelyn kunde ikke tale; han trykkede ham kun ind til sig i Følelsen af, hvor uendelig dyrebare den strøbelige lille Skikkelse, han holdt i sine Arme, var ham.

Willy hævede straks efter Hovedet; men da han saa Udtrykket i Brorens Ansigt, udbrød han ivrig:

„Du maa ikke være bedrøvet for min Skyld; du maa ikke, Ebelyn! Undertiden gjør det mig godt at tale om disse Ting, og jeg har ingen anden at tale med om det, ved du.“

„Hvorledes skal jeg kunne holde det ud! Jeg kan ikke — jeg kan ikke! Men du siger, du er rast? Hvad bringer dig til at tale saameget om at være i Himlen, Gutten min?“

„Jeg ved ikke rigtig,“ hviskede han. „Det kommer for mig i Drømme. Jeg synes, Englene ofte er omkring mig, og jeg ser det skjønne nye Jerusalem og Harperne og Kronerne“; og Willys Dine straaede, som om han allerede næsten kunde skimte de fjerne Porte til den gyldne Stad og høre Englenes Sang; men saa lagde han Hovedet ned igjen paa Ebelyns Bryst og trykkede sig tæt ind til ham, som om han søgte, hvor sømt og sterkt det Baand endnu var, som bandt ham til Jorden.

Ebelyn sad taus en lang Stund; hans Ansigt hvilede let paa det gulløkkede lille Hoved; men hvilke bitre og oprørske Tanker der reiste sig i hans Hjerte! Det kunde

ikke være saa — nei, det kunde ikke være saa, at dette Barn, denne lille, der var bleven ligesom endel af ham selv, skulde tages fra ham. Tanken derom var altfor frygtelig; han vilde ikke give efter for den. Men de Ord, Presten Randolph engang havde sagt til ham, randt ham atter ihu: „Guds Rige hører saadanne til.“

(Fortfætttes).

Et storartet Børnehjem.

Af Thomas S. Barnardo, London, Børnehjemmets Grundlægger og Bestyrer.

Paa Facaden af et stort Hus i Stepney Causeway, London, pranger med vældige Bogstaver: „Intet Barn bliver negtet Afgang.“

I over 30 Aar har jeg været beskæftiget med at redde smaa Børn fra store „Slums“ i Englands Storbjerg, og nu tror jeg nok, at jeg har den største Familie i Verden. Der er under min Varetægt henved 5000 Børn, fra det mindste Spædbarn til den voksne Gut og Pige, som er ifærd med at udvikle sig til Mand og Kvinde, og færdig til at træde ind i Livet. Jeg har omtrent 9 Forøgelses i hvert Døgn til min Familie. Over 35,000 Gutter og Piger har fundet Optagelse i disse Huse, siden de blev aabnet.

Det var Gud, som gav mig Arbeidet. Selv om jeg havde anet, hvor vidt det vilde strække sig og det Ansvar, det vilde medføre, vilde jeg ikke have bobet at undslaa mig for det. Denne Overbevisning bliver sterkere, som Aarene gaar. Gang paa Gang har Herren vist mig, at han tog sig af Arbeidet. Han har hørt og svaret Bønner paa den mest haandgribelige Maade, ikke alene med Gensyn til Pengefager, men med at hjælpe over Banskfeligheder, som syntes at true hele Arbeidet.

I 1866, da jeg var 21 Aar, kom jeg fra mit Hjem i Irland til London for at studere Medicin. Jeg haabede nemlig engang i Fremtiden at gaa som Missionær til Kina; imidlertid kunde jeg ikke gaa ledig, da jeg var en kristen, mens der var saa mange Hedninger rundt omkring mig i den store By. Da Koleraen kom, blev jeg udseet til at besøge de syge og have Ophyn med Gaderne. Paa den Maade opdagede jeg, at en vrimlende Skare af Folk eiede ingen Bibler og havde intet Kjendskab til Gud.

En Dag fandt jeg en „Fattigskole“ overfyldt med Børn, men ingen til at undervise. Saa tænkte jeg: „Det er just Arbeide for mig, en hel Mængde af pjaltede, uopdragne Børn.“ To eller tre af mine Medstudenter, som var ombendte, hjalp mig. Vi havde et lidet Telt og prøvede at faa et Værelse, hvor vi kunde samle Børnene, men fandt kun et Skur, en Vælsftald. Den satte vi i Stand, lagde Gulv og kalfede Loft og Vægge. Det var ikke noget fint; det hele kostede henved 60 Cents om Ugen i Leie. Men vi var fattige Studenter, saa det var ikke saa lidet for os endda.

Skuret fyldtes til Trængsel hver Aften, og vi holdt

der en Slags Bibelskole. Saa indtraf Hændelsen, som ledte til det store Arbeide for hjemløse Børn.

En Vinternat var alle Børnene gaaet hjem med Undtagelse af en liden Fyr paa 10 Aar. Jeg opdagede ham tæt ved Stedet og sagde: „Kom, min Gut, det er Tid at gaa hjem.“

„Gode Herre, lad mig blive.“

„Lad dig blive! Nei vist ikke! Klokken er over 9. Jeg skal lukke nu. Du maa straks gaa hjem!“

„Ja, men jeg har jo ikke et Hjem.“

„Sludder, Gut; hvis du bliver her, kommer din Moder og henter dig.“

„Jeg har ingen Mor.“

„Ja, ja da, saa kommer din Far.“

„Far heller ingen Far.“

„Ingen Fader og ingen Moder, Gut! hvor bor du?“

„Jeg bor ingen Steder.“

Jeg tænkte, det var en liden Gubthv, som havde forhyndet sig hjemme og var rendt væk fra Straffen og nu prøvede paa at narre mig. Jeg sagde: „Kom her hen, min Gut!“ Han kom op til mig, slæbende Benene efter sig, som var de altfor tunge. Han stod i omtrent to Yards Afstand, og jeg betragtede ham nærmere ved Lampelyset. Klæderne — havde jeg nogenstunde seet lignende? — Pjalter. Vare Ben, bart Hoved, ingen Skjorte; nogle saa elendige Lafer, mellem hvilke skimtedes Barnets tynde, magre Krop. Na, men saadant et Ansigt. Fortruffet og rynket som en Mands, med tunge Byrder, og de mørke, gjennemtrængende Øine — hvor saa de lige igjennem mig, som vilde han sige: „Er du Ben eller Fiende?“ Jeg har seet Tusinder af dem siden.

Jeg sagde: „Gut, hvor kommer du fra?“ — Han fortalte mig, at han den foregaaende Nat havde sovet i en Høvogn paa Torvet i White Chapel, og en anden Gut, som han havde fundet rullet sammen i Vognen, havde fortalt ham, at der var en „god Herre“ i Stepney Gaden, som vilde lade ham sove ved Kaffelovnen.

Jeg tvilede paa Guttens Historie, men mente at gaa til Bunds i Sagen, saa sagde jeg: „Min Gut, er der flere saadanne som du, der intet Hjem har?“ Guttens betragtede mig med et Udtryk af Medlidenshed over min Uvidenhed og sagde saa: „Mange, Herre, hundreder af dem.“

Jeg besluttede at prøve ham og sagde: „Se nu her, jeg vil tage dig med mig, og give dig noget Kaffe og Mad og lade dig sove her hele Natten, hvis du vil vise mig, hvor de Gutter er?“

Hans lille Hoved gik op og ned som Svar, og vi gik til mit Logi, gjorde Ild paa og satte os til Bords. Da den varme Kaffe havde løsnet Tungen — hvor den saa Ild! Jeg hørte nok til at fylde mit Hjerte med ubeskrivelig Sorg og bringe de hede Laarer til mine Øine og fylde mig med Iver efter at gjøre noget. Jeg fandt Guttens ligesaa ubidende som han var elendig i det ydre. Han vidste intet om Gud eller Himlen og havde aldrig hørt om Kristus, men havde en taaget Ide om, at det vist var Paven.

Kloffen var næsten halv tolv, da vi begyndte vor Vandring. Jeg tog ham ved Haanden, og vi gik igjennem de store White Chapel Gader og kom saa ind i en Gade, kaldet Pettycourt Lane. Han løb forbi mig ind i en stor Bygning med Jerntag. Det var et Sted, hvor alle Slags gammelt Skrammel blev byttet og solgt af Tøder. Jeg havde bragt en Gfse Lændstikker med, og jeg strøg en nu og da og figede under Bænkene og ind i Krogene, men jeg saa ingen Gutter.

„Vi bor ikke her nedenunder nu,“ sagde Gutten, „jeg pleiede at gjøre det, da jeg var grøn, men Polititet kommer her, og somme Tider fanger de os.“ Han førte mig ind i en trekantet Gaard. „De er deroppe,“ sagde Gutten og pegede paa Bygningens Mur. Ved Hjørnet, hvor Ralken var falden af mellem Murstenene klatrede han op, idet hans bare Lær let fandt Fodfæste i Gullerne, og snart stod han paa Toppen.

„Nu vil jeg hjælpe Dem,“ sagde han, og snart var jeg oppe ved Siden af ham. Hvad jeg saa paa dette Tag, forandrede hele mit fremtidige Liv. Paa Taget laa i den Nat — en bitterlig kold Nat var det — elleve Gutter. Det forekom mig, som om Gud for et Dieblif havde draget Sløret tilside, som skjulte denne elendige Klasse, og gibet mig et Blik indenfor, saa jeg aldrig skulde glemme det igjen.

„Skal jeg vække dem?“ spurgte Gutten.

Vække dem! jeg bobede ikke at vække dem. Hvad skulde jeg gjøre med dem. Jeg mente med Guds Hjælp at frelse denne ene Gut; men hvad skulde jeg gjøre, hvis disse elleve vaagnede og raabte om Mad og Hjælp. Jeg sagde: „Nei, kom bort; jeg har seet nok.“

Jeg bragte Drengen hjem, satte ham i Kost hos en fattig Nabo, købte Klæder til ham, og senere hen satte jeg ham i en af Frikkolerne. Men en Gut førte til en anden. Nat efter Nat gjennemsogte jeg „Slummerne“ og fandt stadig væk hjemløse Børn, til jeg tilslut havde henved 28 Børn. Der var nogle saa Studenter, som hjalp mig. Vi havde fælles Pung, og min egne Venner gav mig nu og da noget; og saaledes fortsatte vi Dag for Dag med at gjøre, hvad vi kunde for disse Børn.

Arbejdet gik roligt en Tid, men saa kom Krisen. Jeg forberedte mig selv til at blive en Missionær, men satte kun Halvdelen af mine Kræfter ind paa Arbejdet, den anden Halvdel gik til mit Missionsarbejde.

En Dag kom et Brev til mig fra en Mand, som jeg aldrig havde seet; han skrev:

Jeg hører, at De er interesseret i hjemløse Børn, og at De tænker paa at gaa til Kina. Hvis De føler Lykt til at blive i England og vie Deres Liv til dette Arbejde, vil jeg med stor Fornøjelse give Dem det første Tusinde Pund til at begynde Deres første Hjem.

Jeg havde aldrig drømt om en saadan Gave. Det var, som talte Gud den almægtige selv til mig.

I en ti Dage tænkte jeg over Sagen, saa svarede jeg ham, at jeg var overbevist om en guddommelig Ledelse i denne Sag, og at jeg mente at give mig selv til Arbejdet.

Efter denne Tid gik jeg ud hver Nat og søgte i Londons elendigste Kvarterer. En Dag fik jeg et ubentet Brev fra Lord Shaftesbury, i hvilket det hed:

Min Herre! Nogle af os er interesseret i Jint-Børnenes Skjæbne. Vil De komme og spise hos mig i Aften og møde nogle Venner, som gjerne vilde tale nærmere om denne Sag.

Jeg gik efter Fndbydelsen og mødte en Del Mænd, som kjendte noget til dette Arbejde. Efter Maaltidet sagde Lord Shaftesbury: „Vi hører, at De undertiden gaar ud om Natten og finder hjemløse Børn. Kan De føre os til et saadant Sted i Aften?“

De var en Smule mistænksomme, og behandlede mig omtrent som jeg behandlede lille Jim Fervis, da jeg først fandt ham. Jeg sagde: „Lilvisse.“

Saa kaldte han et halvt Dussin Drosker. Man kan forestille sig tolv eller flere Herrer i Livkjole kjøre fra Grosvenor Square lige ned til Billingsgate. Vi gjorde ligefrem Opsigt. Et Par Politibetjente skyndte sig straks afsted for at se, hvad der var paa færde. Jeg tog min Blændlygte, og vi gik ned et Sted, kaldet Queen's Shades, en Slags Værft, langs med hvilket der var store Stabler af Skibsladning dækket med Seilbug. Vi saa ingen Gutter der, men jeg sagde til Lord Shaftesbury: „Hvis vi blot kunde saa fat i Seilduget, skulde vi snart finde dem.“ Jeg traf i det, her og der, og efter en Del Søgen fik jeg fat paa et Ben og en Fod og traf løs af alle Kræfter, og snart sprællede en pjaltet Knøs ved mine Fødder. Han var selvfølgelig umaadelig bange for os og begyndte at græde og forsikre, at han havde ingen Ting gjort. Vi beroligede ham, og jeg sagde: „Kan du saa de andre Gutter ud?“

Han klatrede op paa Toppen og begyndte at stampe med Fødderne. Lidt efter lidt saa vi, det begyndte at blive levende underneden Seilduget. Lord Shaftesbury sagde til Gutten, at han vilde give hver Gut, som kom ud, en Penny.“

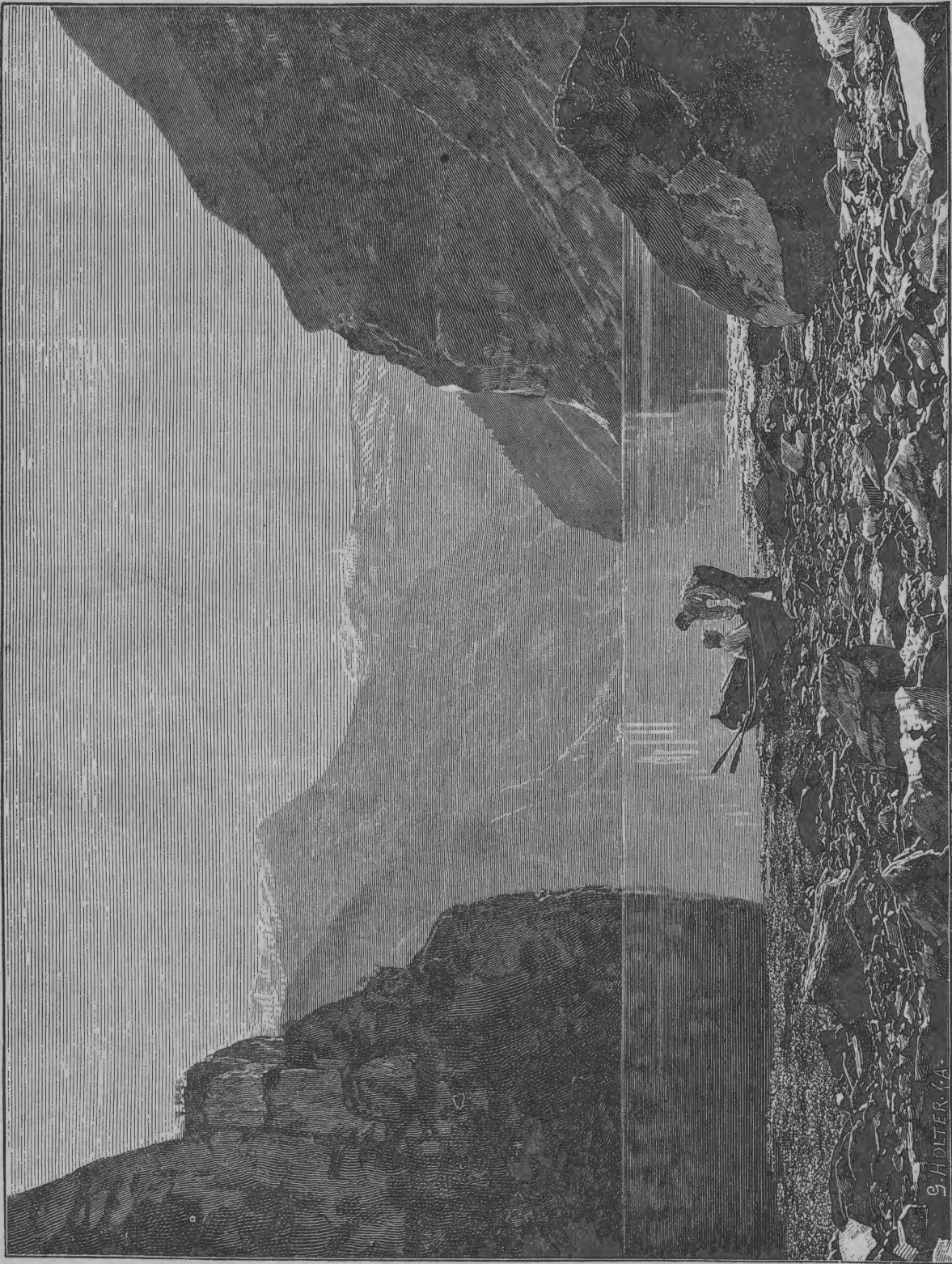
„Saa skal vi nok saa dem frem i en Fart,“ svarede Gutten. „Kom ud,“ raabte han til dem under Seilduget. „De vil give os en Penny!“

De kom og stod foran os i en lang dobbelt Linje. Der var 75 hjemløse Børn, som havde søgt Lyk der. Med dybt bebæget Stemme udbrød Lord Shaftesbury: „Saa meget, som jeg kjender London, har jeg dog aldrig anet noget om dette her.“

Vi tog Gutterne til et Kaffehus og tilfredsstillede deres Sult, saa vidt vi var i Stand til. Saa gav vi dem hver en Penny og lod dem gaa, — fordi jeg havde intet Sted at tage dem til. Nu kan vi, Gud ske Lov, huse 200 Børn, om vi skulde finde saa mange paa en Gang. I alle disse Aar har vi aldrig tilbagevist et hjemløst Barn.

*

Denne Hændelse gjorde Redningsarbejdet mere offentlig, og siden den Tid er det vokset med Hjæmpeskridt. Jeg begyndte med grundigt at undersøge alle Institutioner for hjemløse Børn i og i Nærheden af London. Merk-

fra Geirangerfjorden.

værdig nok fandt jeg det forbunden med mange Banfeligheder for et hjemløst Barn at finde Udgang til saadanne Steder. Et Sted vilde man ikke tage uegte Børn, et andet kun fuldstændig raske Børn, et andet Sted maatte betales Indskrivningspenge fra 5 til 20 Pund, atter et andet Sted skulde Børnene stemmes ind af Børnehjems-kommissionen.

Jeg bestemte, at hvis jeg aabnede et eller flere Hjem af denne Slags, skulde Udgangen være fri for alle, — den eneste Betingelse skulde være Hjælpeløshed. Jeg vilde gjøre det til et Hjem, ikke en Institution. Der skulde være Liv og Kjærlighed — et Familieliv, og nogen der, som Børnene kunde klynge sig til og holde af, og underneden det hele var den faste Hensigt, at Børnene skulde opdrages til Gudsfrugt og til at elske Kristus. Jeg har ingen Tro til saakaldte Velgjørenhedstiftelser, hvor man blot tager sig af Legemet, spæder og klæder det, og forsjømmer den største Gave Gud har givet. Disse Børn skulde vindes for Jesus, det er den sandeste sociale Økonomi. Vi har til Hensigt at udslette Sporene af deres tidligere Liv; men Tiden kommer, da de forlader vor Indflydelse, og der er en Tilbøielighed til at vende tilbage til de tidligere Indtryk. Den eneste Maade at forhindre dette paa er at bringe Barnet, ved Guds Hjælp, under Evangeliets Magt.

Jeg tror at turde vove at sætte vore Hjem høit, hvad kristeligt Vidnesbyrd angaar, efter som jeg er vis paa, at deres Fremskridt, — enhver Henseende beror paa Besvarelse af Bønner opsendte i Tillid til Guds Hjælp. Tit og mange Gange var den sidste Skilling opbrugt, men altid fik vi Pengesaksen fyldt fra Herrens egen uudsømmelige Forraad. Saaledes har det været indtil den Dag idag, og denne store Familie af fem Tusinde Børn, frelst ved Guds Hjælp fra de værste Skjæbner, er endnu helt afhængige af Forraad sendt ned fra Himlen, saa bogstavelig, som om en Engel bragte dem, som direkte Svar paa kristne Hjælperes Bønner, som daglig stiger op til Guds Trone fra hvert Land hele Verden igjennem.

For nogle Aar siden blev der pludselig et hidende koldt Veir, og mine Børn laa rystende af Kulde i deres Senge, da vi manglede Tæpper og havde ikke en Penny at købe for. Jeg lagde vor Mangel frem for Gud. Næste Dag gik, og ingen Penge kom. Jeg vedblev med Bønnen. Næste Morgen gik jeg ned til den Forretning, som jeg sædvanligvis handlede med og udtog hvad jeg behøvede. Prisen var henved \$100. Da jeg ingen Penge havde og ikke vilde gaa i Gjæld købte jeg intet, men gik hjem og fremstillede atter Sagen for Herren. Det første Brev, jeg aabnede næste Morgen var fra en Prest i Syd-England og indeholdt \$100 „til ekstra Forsyning af Tøi i dette kolde Veir.“

Selbovervindelse.

Den berømte Astronom Arago havde et Instrument, som han skattede høiest af alle sine videnskabelige Apparater, det var et overordentligt smukt og mærkeligt Baro-

meter, en Gave fra en Rigmand, og det havde kostet 1000 Dollars. En Dag, da Astronomens gamle Tjener støvede af i Bærelset, faldt det kostbare Instrument ned og splintredes i tusinde Stykker. Da Manden blev aldeles fortvilet over det skete, jagde Astronomen: „Lad det være godt. Jeg tror nok, vi faar Regn i Dag; thi mit Barometer er aldrig falden saa meget som i Dag.“

Formand Hohmes sidste Hilsen.

(Affattet ni Dage før hans Død.)

Til Den For. Kirkes Aarsmøde!

Dyrebare Brødre i Kristus, Naade og Fred! Jeg anser det for en Lykke og Glæde atter en Gang at faa sende eder et Budskab — denne Gang fra mit Smertesleie — med Tak og en sidste Hilsen.

Det er sterke Baand, som binder os sammen, Brødre. Det er ikke blot Kjendskabets og Venkabets Baand — af mere personlig Art. Men især er det Kristi Kjærligheds sterke Baand, den fælles Kjærlighed til Kirken og vort aarelange Samarbejde under fælles Glæder og Sorger, mange Lidelser og stor Guds Betsignelse. Og naar Gud nu løser disse Baand, saa er det mig en Trang at sende eder en Tak fra Dybet af mit Hjerte: Tak for Samvær og Samarbejde!

Om mit Arbejde, hvis Skrøbelighed haade I og særlig Gud kjender, vil jeg blot sige: Jeg elsker Den For. Kirke. Men at det lille, jeg fik Naade til at udrette, lykkes saa vel, det har jeg — næst Gud — eder at takke for. Thi eders redbonne Kjærlighed, eders overbærende Velvilje, eders trofaste Medarbejde svigtede aldrig.

Jeg elsker Den For. Kirke. Derfor tager I mig det vist ikke ilde op, kjære Brødre, om jeg bedsjøer et Par Opmuntringer i Afstedens Time.

„Indvies Gelofret og lægger det paa Herrens Alter!“ Intet er for godt for Kristus og hans Kirke. Spar intet for Kirken! Eders Kjærlighed og eders Kraft hude I den! Ved, arbejde og lid for levende Kristendom i Menighederne! Byg grundig og sundt, idet I lægger Bægt paa Barnefoklen og Ungdommens Undervisning og Opdragelse i Guds Ord!

Brug vel den nu saa beleilige Tid til et kraftigt Indremissionsarbejde! Og glem ikke Hedningerne og Jøderne! Hold ubrødelig sammen i endrægtig Kjærlighed og Samarbejde!

Og huff Foreningsjagen, Brødre! Bliv aldrig træet af at bede og haabe, at Gud atter vil høre sammen vort kjære oprebne Kirkefolk til enigt og kraftigt Samarbejde paa Sandhedens Grund!

Og nu Farvel, Brødre! Farvel i Jesu Navn! Vel mødt hos Gud i den triumferende Kirke!

„Og nu, Brødre, anbefaler jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som er mægtigt til at opbygge eder og give eder Arv blandt alle de hellige.“

Eders i Kristus ærbødigst hengivne

Eau Claire, Wis., 30te Mai 1902. G. H o h m e.

En stor Skuffelse.

„Bare en Konfirmant!“

Den gamle Mand var alene i sit Værelse. Han sad i en Ruggestol ved Vinduet og stirrede med urolige Bine paa den graa Horisont. Huset stod paa Udkanten af Byen, og der var intet mellem ham og den fjerne Horisont uden den store Prærie. Det var sent en Eftermiddag i December, og Regnet faldt. Han var dødsyg. Det Værelse han sad i var tarveligt møbleret. Der var en Boghylde med mange forslidte teologiske Bøger, et Bord, hvorpaa laa mange Papirer, en liden Dvæn, den Ruggestol han sad i, en anden mindre Stol, nogle gamle Billeder paa Væggen og et salmet Fotografi af en Kvinde — disse Ting udgjorde hans jordiske Eiendele. Hans Verden — hans Arbeidsfelt — var nu indskrænket til det Rum, hvori han nu sad samt et lidet Soveværelse ved Siden. Han sad der urolig omgivet af dyb Stilhed.

Han var Prest i en liden By i Vesten, men det var let at se, at han ikke kunde være Prest stort længer. Han var kun et Brag igjen af en Mand, som aldrig havde haft en Gæstefikelse. Men i hans Tid brandt der endnu en Ild, der vidnede om, at der var en kraftig Sjæl i det daarlige Legeme. Han sad nu og ventede, ventede ikke alene paa Enden, men paa hvad som helst, der kunde afbryde Ensomheden. Just nu ventede han paa en besøgende. Biskopen havde skrevet, at han vilde komme; han havde aldrig seet Biskopen, og han længtede meget efter at se ham.

Hans Livshistorie havde været fattig paa store Begivenheder. Mange, mange Aar siden var han bleven ordineret til Prest paa Kald fra en Menighed i en liden vakkert By i Østen. Der havde han levet og udført efter bedste Evne sit Arbejde indtil hans Hustru døde og Familiens øvrige Medlemmer drog hver til sin Kant. I denne nedstemte Tilstand var det, at han læste Biskopens kraftige Opraab fra Vesten, om, at der maatte udsendes mange Mænd til de forsømte Byer og Steder i Vesten. Da havde den gamle Prest givet Afkald paa alle Ting — revet op sit Liv med Nødderne — og var reist vest for at bli Prest for en liden Menighed paa dette Sted, hvor han nu sad døende. Der var ingen anden Prest paa femti Miles Afstand.

Hans Ankomst havde givet Anledning til en stor Vækkelse — for ham selv. Han saa, hvad som trængtes der paa Stedet kanske bedre end en ung Mand kunde se det, og han havde kastet sig ind i Arbejdet med en ung Guts Energi; men en ung Guts Energi i en gammel Mandes Konstitution gaar ikke godt sammen; han var en nedbrudt Mand. Biskopen havde ikke været hjemme, da han kom, og heller ikke havde han (Biskopen) forstaaet, at Manden var saa gammel, ellers havde han ikke antaget hans Tilbud. Gæbde han bare vidst det, havde han aldrig tilladt ham at komme herud paa denne nye og haarde Arbeidsmark. Men det var forsent nu, og Biskopen skulde nu komme for at se ham. Det var den første Gang han havde

havt Anledning til at træffe ham, og den gamle Prest ventede paa Biskopens Besøg med Begjærighed.

Bludselig aabnedes Døren, og den lille Biskop kom ind. Han kvaf af Overrækkelse, da han saa den gamle, tynde Mand sidde der i Stolen, og han styndte sig hen til ham, forat den gamle Svagelid ikke skulde behøve at staa op. Biskopen satte sig ved hans Side, og de to begyndte at tale sammen. Biskopen syntes han havde hørt om denne Mand, men var en Stund ikke vis derpaa. Bludselig afbrød han ham brat i Samtalen og sagde varmt: „So nu kjender jeg Dem. Det forekom mig, at Deres Navn var mig bekjendt, saasnart jeg hørte det. Er ikke De den Prest, som betjente Menigheden i N. saa mange Aar?“

„So Biskop,“ svarede den anden, „jeg er Manden.“

„Hvor blind jeg har været,“ udraabte Biskopen. „Jeg tænkte mig ikke om; hvad i Alverden bragte Dem til at komme herud?“

„Det var Dem selv, som gjorde det,“ svarede den gamle Mand jagte.

„Jeg?“

„Ja.“

„Hvorledes kan det hænge sammen?“

„De mindes Deres Opraab i vort Kirkeblad seks Maaneder siden?“

„Opraabet om at faa Mænd til at komme vest?“

„Ja, jeg læste det og jeg kom.“

„Ja, De kom og De var ogsaa den eneste af de Tusinder, hvem det var rettet til og som burde have lyttet til Kaldet.“

„Og næsten hvem som helst kunde bedre have lyttet dertil end jeg,“ svarede den gamle Mand. „Men jeg kom. Jeg har ingenting gjort og nu, istedetfor at være Dem en Hjælp, blir jeg Dem en Byrde.“

„En Byrde, som jeg med Glæde skal bære,“ svarede Biskopen mildt, „om bare for den Opmuntring De har givet mig. Det vilde ha saaret mit Hjerte dybt, om ingen var kommen, og det at De kom, om det var bare en gammel Mand, viser, at der endnu er Helte paa Jorden.“

„De roser mig for meget,“ afbrød den gamle Mand ham hurtig.

„Nei, ikke jeg; men fortæl mig, hvorledes det gif til. Der maa ha været et særegen Grund, hvorfor De forlod Deres livslange Virke?“ Biskopens Blik streifede det nøgne Værelse og den endeløse Prærie. „Var De ikke lykkelig hvor De var?“

„Ulykkelig? Gm! Mit Liv har været det lykkeligste som nogen kan tænke sig. Om jeg selv havde bestemt det kunde det ikke været bedre. Det var saa let og behageligt, at jeg var næsten stamfuld derover. Min Hustru døde før jeg læste Deres Opraab og mine Børn var spredte rundt omkring. Der var intet tilbage, der kunde binde mig til det Sted, hvor jeg havde levet mine Ungdoms-, Manddoms- og Alderdomsdage, og saa i Haab om at jeg kunde gjøre lidt herude, hvor Trangen var saa stor, skjønt jeg er en gammel Mand og som jeg nu ser —

en nedbrudt Mand, saa kom jeg. Mit Liv har været et Liv uden Frugt. Na, jeg mener ikke, at jeg har forsømt min Pligt. Jeg har forsøgt at undervise og lede min Menighed, hjælpe min Husfru og opdrage mine Børn, samt selv at leve et ærligt, retskaffent Liv. Jeg har havt lidt Gæld med mig . . . Jeg haaber De ikke synes, at jeg praler af mig selv?"

"Nei, nei, paa ingen Maade," sagde Biskopen. "Fortælt; jeg er meget interesseret."

"Det falder altsammen saa let; ikke det at gjøre godt," fortsatte han simpelt; "men det Liv jeg levede. Og naar jeg læste Deres Opraab i denne Stemning, straks efter mit store Tab, da forekom det mig, at det eneste jeg burde gjøre var at komme herud og udrette lidt før min Død. Der var ingen Grund, hvorfor jeg skulde være paa det gamle Sted og mange Grunde hvorfor jeg skulde rejse. Har jeg fortjent, at mit Liv skulde være saa let og behageligt, mens andre Mænd, lig Dem, Hr. Biskop, skulde kjæmpe mod Verden, Kjødets og Djævelens herude paa Frontierne? Jeg kom . . . Jeg var en Nar. Som en Guds Tjener har mit Liv baaret ringe Frugt. Det vil sige som en Sandlingens Mand. Jeg har ikke gjort andet end opbygget det aandelige Liv i den lille søvnige By i Østen. Der kan man godt være mig foruden," tilføiede han bittert, "og nu tænkte jeg, at jeg kunde gjøre noget rigtig stort paa mine gamle Dage. Og dette er alt, der blev af det!"

Hans magre Haand bankede mekanisk paa Stolarmen, hans gamle Øine fyldtes med Taarer, og han vendte Ansigtet mod den graa regnfulde Vinterdag.

"Staar det virkelig saa galt til som det?" spurgte Biskopen mildt.

"Ja," svarede den gamle Mand, "nu er det alt forbi; Doktoren siger det er kun et Spørgsmaal om nogle faa Dage; og jeg ved han siger Sandheden. Men jeg vil De skal forstaa, at det er ikke Døden jeg frygter. Nei paa ingen Maade."

"Det tror jeg godt; ja det er jeg sikker paa," sagde Biskopen.

"Mange Tak! men det er ikke bare fordi mit Liv har været saa let og behageligt, at jeg føler mit Liv har baaret saa liden Frugt. Jeg skal sige Dem en Ting," udraabte han og lænede sig fremover, "jeg har været her netop i seks Maanedes, og det har været lang Tid nok til at overbevise mig om, at hvert Ord De sagde i Opraabet var sandt. Jeg har lært at kjende disse Folk, lært at kjende deres Nød, deres Hjælpsømskhed, deres Arbeidshyt. Her er Nationens Haab, her er Kirkenes Haab, alt hvad her trænges er Mænd — Mænd!" raabte han med uventet Styrke, "Mænd, som elsker Gud, som elsker deres Medmenneker, og som er villig til at komme her og arbejde for dem og med dem, indtil de vokser tilfammen til Jesu Kristi Maal — ikke gamle nedbrudte Mænd lig mig."

Han sank tilbage i Stolen ganske udmattet. Ingen af Mændene talte for en liden Stund.

"Saa De synes De ikke har baaret nogen Frugt, at

De ikke har gjort noget for Vesten, gjør De ikke? Kan De mindes Deres første Konfirmationsklasse?"

"Min første Konfirmationsklasse!" gjentog den gamle Mand overrasket. "Det maa nu være femti Aar siden!"

"Ja, idet mindste saa længe siden," svarede Biskopen.

"Naturligvis kommer jeg den ihu; jeg tænker jeg kommer den ihu bedre end nogen anden Klasse."

"Hvormange blev konfirmeret?" spurgte Biskopen.

"En," svarede den gamle Mand smilende. "Det er ud til at jeg begyndte smaat, just som jeg ender."

"Fortæl mig lidt om ham eller hende, hvorefter Klassen bestod."

"Det var i min første Menighed — den eneste jeg har haft undtagen denne —. Jeg kom fra Seminariet med store Forhaabninger, og da jeg begyndte Arbejdet i Menigheden tænkte jeg, at jeg snart skulde faa istand en religiøs Ombæltning. Biskopen nævnte Dagen, da han vilde visitere mig og jeg begyndte at forberede Konfirmationsklassen. Jeg var ung dengang og begejstret, og mange Folk kom til Kirken. Jeg stræbede sammen alle de unge jeg kunde — mellem firte og femti — og hvor jeg arbejdede med dem, mere end jeg nogensinde har arbejdet siden med nogen Klasse. Jeg prædikede for dem, argumenterede med dem, læste med dem og bad for dem. Det forekommer mig, at jeg gjorde alt et Menneke kunde gjøre for dem. Jeg tænkte jeg skulde kunne konfirmere den herligste Klasse, naar Biskopen kom, som nogensinde havde fundet Sted der i Byen. Endelig kom han, og den eneste jeg kunde konfirmere var en eneste Pige! Jeg tilstaar, Biskop, at mit Hjerte var næsten sønderknust ved den lille Frugt af alt mit Arbejde. Det tog Modet fra mig for mange Aar. Jeg har haft større Klasser i de senere Aar, kanst saa store som nogen kunde vente det i den lille By; men jeg kunde aldrig glemme, hvor ynkelig skuffet jeg var over det første Resultat. Og som jeg sagde — som jeg begyndte, saa slutter jeg."

"Mindes De, hvad der blev af den lille Pige?" spurgte Biskopen sagte. "Kommer De ihu noget angaaende hendes Karakter?"

"Sun var en snil liden Pige, rigtig et elskeligt Barn, og det saa ud til, at hun skulde bli en udmerket Kvinde."

"Kjender De til, hvorledes det gik med hende?"

"Nei. Sun reiste vest nogle faa Aar efter sin Konfirmation, og jeg har aldrig hørt om hende siden. Jeg kan kun sige, at saalænge jeg kjendte hende, var der al Grund til at tro, at hun vilde bli sit Konfirmationsløfte tro."

"Jeg kan fortælle Dem noget om hende, min Ven," sagde Biskopen. "Sun drog vest — eller hvad vi kaldte vest dengang — og hun voksede op som en from kristen. Sun fortsatte at bygge sin Karakter paa den Grundvold, som De havde lagt i hendes Barneaar, og hun fortsatte at vandre paa den Vej, hvorefter De ved Guds Hjælp havde ledet hende. Saa mødte hun en ung Mand i den By, hvor hun levede — en ung Mand, som ikke vidste enten han havde en Sjæl at frelse eller ikke, og som havde været ligegyldig derom, havde han vidst det; og den unge Mand

fattede Kjærlighed til hende. Gud være Tak, at hun gjengjældte hans Kjærlighed. Sun viste den unge Mand, at han havde en Sjæl. Sun ledede ham til hans Herre; saa blev de gifte. Gud kaldte ham til Prest i sin Menighed. Kaldet kom fra hendes Læber. Sun stod trofast ved hans Side mens han studerte og forberedte sig for Arbeidet, og da han var ordineret til Prest, hjalp hun ham i hans Arbeide, i hans Strid og Møie. Og han gik frem. Folk jagde det var et Mirakel; men det var det ikke. Det var Guds Naade og en Kvinde's Kjærlighed. Saa vilde Gud kalde en Biskop for Vestens Missionsmark, og han kaldte denne unge Mand og satte ham til at arbeide. O, min Broder, min Broder, han staar nu her foran Dem, og takker Dem og velsigner Dem for det Arbeide, De gjorde for den lille Pige i den lille By i Østen!"

Biskopen stansede; hans Stemme havde hævet sig, mens han talte, men nu sank den atter og blev mild og blød, idet han fortsatte sin Fortælling. „Nu er ogsaa hun vandret hen som Deres Hustru; og af de Børn, hvormed vi blev velsignet, er nogle faldne isøvn, og andre er borte, men jeg er her og Gud er med mig. Og hvad jeg har gjort, og hvad jeg kommer til at gjøre, skyldes Omgangen med den lille Pige, som De ledede til Kristus. Aldrig igjen maa De sige, at Deres Liv har været uden Frugt. Min Ven, har De ikke lært, at Guds Kraft fuldkommes i vor Skrøbelighed.“

Biskopen faldt ned paa sine Knæ og lagde sit Ansigt paa den andens Mands Knæ. Den ældre Mand lagde sine Hænder paa Biskopens graa Hoved og hviskede en Bøn og en Velsignelse. Saa stod Biskopen op og gik ud af Værelset. Dig de fleste Mænd følte han stamfuld over, at han blev overilet af sine Følelser. Den gamle Mand blev alene tilbage. Det havde ophørt at regne. Der var en Nabning i den graa Sky langs Horisonten, og Sollyset straalende herligt ind i det lille Værelse og faldt mildt paa en gammel Mands lykkelige Ansigt. „Herre,“ hviskede han, „nu lade du din Tjener fare i Fred.“

Begravelse paa det synkende Skib.

Skibet „Fredonia“ havde været syv Uar til søs, og havde klaret sig udmerket i mange Storme, indtil det i 1896 kom op i det frygteligste Uveir udfor Kap Sable. Stormen begyndte om Morgenen, og Kaptein Morgan satte tilhavs haabende at komme undaf, men pludselig blev Skibet grebet af en frygtelig Spirvelvind, og i næste Minut var hele Dækket jopet aldeles klart. Alt baade Løst og fast blev feiet væk. Endog Roret blev knækket, og nu laa Skibet der som et Brag og drev for Veir og Wind. En Mand blev revet af Dækket, og Olaf Olson, en Sjømand, blev saa ilde medfaret, at han døde inden seks Timer.

Bumperne var fremdeles i god Stand, og man arbeidede med dem sent og tidligt. I 24 Timer kjæmpede 21 Mand mod Døden. De havde næsten opgivet alt

Gaas, da de fik Die paa „Colorado“ som stebnede mod dem. Bølgerne var endnu store, saa det var med yderste Vanskelighed, at 16 af „Fredonias“ Mænd i smaa Baade blev ført ombord paa „Colorado“. Fem af dem forblev ombord, Kaptein Morgan var en af dem, og staaende paa det synkende Skib undredes de over, hvad de skulde gjøre med sin døde Kamerat.

Alt begravnes paa Havet staar for den almindelige Mand som noget forfrækkeligt, men betragtes som Uere af Sømanden, som har tilbragt det meste af sit Liv paa de blaa Bølger; men det maa være Begravelse, ikke det at bli overladt alene. Havets Broderskab kan ikke faa sig til at lade en Kamerat synke uden at de passende Ceremonier iagttages. Da Olson døde blev Legemet bundet til Dækket for ikke at feies i Havet. Nu laa det paa Dækket just som Solen randt. Da raabte Kaptein Morgan:

„Gutter, vi maa ikke rejse fra ham paa denne Naade. Det gaar ikke an at handle sliq mod en Mand, som vi har arbeidet og spist sammen med.“

„Men,“ svarede en, „vi kommer alle til at synke, dersom vi stanjer her stort længer. Det er et Mirakel, at dette Brag ikke er synket før.“

„Det er sandt hvad du siger, Tom, men lad os gjøre vor Pligt. Vi kan ikke tage ham med os, men vi kan sænke ham i hans Grav paa en skikkelig Naade. Jeg vil ikke forlade dette Skib indtil han har faaet en ordentlig Begravelse, om jeg saa skal gaa tilbunds med ham.“

„All right, Kaptein, vi lover det samme,“ lød det fra de andre Mænd.

Morgan signaliserede da til Baaden, der var sendt fra „Colorado“ om ikke at lægge til indtil videre. Olsons Legeme blev da løst, og derefter indviklet i et Tæppe. Vinden hylte og Bølgerne slog over Dækket, saa Mændene kunde neppe staa, og Skibet, idet det svingrede stygt, sank mere og mere. Endelig var Legemet færdigt for Havets Favn.

„Gutter, vi maa ikke kaste ham ned som en Stok; vi maa først holde Bøn, — men — men ikke kan jeg bede. Diggins du faar gjøre det.“

„Jeg skal gjøre mit bedste, Kaptein,“ svarede Bob Diggins, og med bare Hoveder stod disse fem Mænd rundt det indpakkede Legeme, medens Stormen rasede om dem, og Diggins bad til den Gud, som holder Havet i sin Haand. Ja, der stod de andægtige og modige og udbjød en storartet Heltedaaad ved saaledes at ære deres Ven, skjønt de ikke vidste, enten hans døde Legeme eller de selv skulde først slynges i Havet. Da Bønnen var endt, blev Legemet slybt overbord, og medens Stormen sang sin Gravsang, sank det gennem de fraadende Bølger. Derefter raabte man til „Colorados“ Baad om at nærme sig.

En høflig Mand — pleiede Hertugen af Morny at sige — er den, som opmærksomt hører paa Ting, som han selv har god Rede paa, naar de udlægges for ham af en Person, som ikke forstaar sig det ringeste paa dem.

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING Co.,

Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.

Addr

UNGDOMMENS VEN,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THOUGHTLESS BUT CRUEL.

A Story for Girls.

"Where are you going this evening, Kate?"

"To the temperance meeting. I promised to play for the society to-night. You won't mind, will you?"

"Be home early, dear."

"Yes! but don't worry if I should be detained. Johnny will take care of me. Can you have a little hot chocolate ready for me when I get home?"

And when evening came the bright face and cheerful voice were gone.

"Everywhere but here," sighed the weary mother, as she turned up the light and seated herself to her long evening's work.

"I didn't dream of this," she mused, "when I made my plans, with Katie's little baby face looking into mine. 'She will be such company for me when she grows up,' I said, and now I seem to be nothing but a convenience. Night after night I sit by myself. It is either lecture, or party, or concert, or company, when I am expected to exert myself and wait upon her and John. It is hard to be forced to admit it, but I think my child cares for everybody but me. And I cannot tell her that I think she neglects me. If she cannot see for herself, I must suffer on." Her eyes moistened. "It seems to me I have been unselfish," she said, "I know I have tried to be."

There was a knock at the door. A neighbor came in, one of those women who, though not generally liked, contrive to keep on a good footing with their neighbors through sheer force of persistence. Her name was Grace, though not a particle of that quality so often found in the humblest of women appeared in her speech, manners, or garments.

"I was sure I should find you alone," she said. "Kate is out?"

"Yes, she has gone to the temperance meeting. She is very useful there."

"Hum!" said Mrs. Grace, her keen eyes reading the pale, patient face. "Kate seems to be a great favorite everywhere, but I should think you'd want her home more. Aren't you lonesome evenings? I shouldn't know what to do without my Liza."

Kate's mother almost smiled involuntarily. Liza was a very homely girl, without ambition and almost without spirit. She was Kate's senior by nearly twenty years; yet there was something pathetic in the care and love she showed her mother.

"Yes, I think Kate is a favorite," she made reply. "Nothing in the way of amusement seems to go on without her help. I want her to enjoy herself while she can; trouble always comes soon enough."

"Most likely it will if she marries Johnny Palmer," ventured Mrs. Grace.

"Why, what do you mean? What about Johnny?" asked Mrs. aRynor, with nervous interest.

"Oh, nothing—only he neglects his mother as much as—"

"As Kate neglects me, you would say!" exclaimed Mrs. Raynor, with a touch of anger. "You may be sure, Mrs. Grace, that my child hasn't the least thought that she is neglecting me—and she isn't," she added, with a mother's self-abnegation. "I can't expect to keep her, so young and so full of life, housed day and night with an old woman like me."

"Old!" laughed Mrs. Grace. "Why, Kate is seventeen, and you are only twenty years her senior. You ought this moment to be almost as youthful and fresh looking as she is. Goodnes! You old!" she went on, when Mrs. Raynor failed to reply. "Why, I'm in my sixty-first year, and I can enjoy my share of the world's goods yet. The trouble is, you've forgotten yourself and made your whole life bend to her preferences and inclinations. That is the reason she never thinks of your pleasure or convenience. Kate is a good girl, I'm sure, but people are talking, Mrs. Raynor, 'specially since Joe died.'"

Joe was Mr. Raynor. He had been dead now nearly three years.

"What are people saying?" asked Mrs. Raynor, her blue eyes full of lightning.

"Well, they speak of your being left alone so much. You used to be the life of the place."

"I don't care about going out. It's my own fault."

"That's what I say. At least, that's what I tell them you say. It's almost always the way; the same old story over and over with parents and children. You bring up your children with painstaking and care, only to have them laugh at your old-fashioned ways, and leave you, with hardly a regret, on the first opportunity."

"Don't!" exclaimed Mrs. Raynor, in tears. It seemed like the echo of her own sad words.

Meanwhile Kate sat at the little organ in the brightly lighted hall, and played and sang and looked very happy. She thought she was doing her duty, and the girl really desired to do some good in the world.

She belonged to the Dorcas Society that met once a week to sew for the poor, and to the Mite Society and other kindred associations. She taught in the Sunday school, was a member of a literary club, and she often said she had scarcely a moment to call her own.

A stranger was speaking. It was a man freshly caught in the temperance net, and he floundered and blundered until it was a positive pain to look at and listen to him.

Belle Lockwood, who sat next to Kate, whispered something in her ear that made her laugh, and then she caught the eye of Bessy Birch. Bessy shook her head, and Kate looked at her music and then back at Bessy.

For a long time she gazed, growing more thoughtful every moment. Earlier in the evening she had overheard some one say: "Did you ever see a happier-looking woman than Bessy's mother? One would take them for sisters."

Somehow the words had lingered in Kate's mind, and now she turned and looked at Bessy's mother. There she sat, serene and smiling, every now and then nodding to Bessy, as something was said or done that met with her approval.

Yes, she was looking as young, almost, as Bessy herself. And as Kate watched her she remembered that they

seemed always to take delight in each other. Almost everywhere they were together.

"Mamma is my beau." How often she heard Bessy say that! Somehow her own mother's sad, pale face formed itself before her.

"If mother only looked like that," she sighed; "if mother would only be bright and stirring and go about with me!"

And then it occurred to her that she had never really thought of that before. She had preferred Johnny—the clumsy lad that she cared no more for than any other friend, only she liked to show her power over him.

It was not quite honorable. She felt herself blush. If Johnny were to ask her to-morrow, she could not marry him. How much better Bessy was acting!

And there was poor mother, all alone. Nobody to speak to evening after evening, seldom going out except to church—and so much prettier than Mrs. Birch! If only she had some incentive, she would be a mother to be proud of.

"How selfish I have been!" she thought, with a sigh.

"Kate, are you dreaming? Did you hear them give out the hymn."

It was Johnny who spoke, and Kate almost resented his attention. He found the place, opened the music, and hovered about her till the girl's cheeks burned again—everybody was looking at them.

"Johnny, I'm going home with Bessy," she said at the close of the evening. "You take some one else to-night."

Johnny stepped aside, like one stunned, conscious that something had offended the girl—he could not tell what—and Kate walked home on the other side of Bessy's mother, for they passed Kate's house.

"Doesn't Mrs. Raynor ever go out?" asked Mrs. Birch, unconscious of the sting in the question. "It seems as if she would enjoy these meetings. You see, Bessy won't go anywhere without 'mother,' and so we enjoy all the good things together."

With these words sounding in her ears, Kate reached home and went in. It had seemed rather odd to be without Johnny, but she respected herself more when she thought of his commonplace, even silly remarks, and his oft-recurring laugh.

Her mother had evidently been asleep, and it smote the girl's newly awakened conscience to meet the weary, sad smile.

"Oh, well, Mrs. Grace was here a little while," said her mother.

"Deliver me from her society!" laughed Kate. "Nobody escapes her merciless tongue."

"I didn't expect you so soon, or I'd have had a little chocolate. Did—who came home with you?"

"Bessie and her beau," said Kate, demurely.

"Bessy and who?" asked her mother. "I didn't know any young man waited upon Bessy."

"Ah, you don't know everything! Bessy has the nicest beau you ever saw—perfectly devoted to her, and I'm going to have just such another. I have done with Johnny."

"Well, you astonish me," said Mrs. Raynor. "I didn't know that I should ever be curious again. How long has it been? I never saw her with anybody but her mother."

"And that's just what I mean!" said Kate, her eyes dancing. "Mother, I have been asleep this long, long while, and I've only just waked up to realize what I have been dreaming about, and to feel sorry for it. I am ashamed of myself because I have neglected and forgotten

you. You are ever so much younger and prettier than Bessy's mother, and, if you will accept the office, I will have you instead of Johnny hereafter for companion. I've waked up to realize that nobody does, or ever will, love me as mother does."

"I never thought how lonesome you would be," she said, with a kiss so tender that it thrilled the aching heart.

"Oh, my dear child!" exclaimed her mother, with a half sob, taking her in her arms, "this repays me for all the past. I have sometimes—not often—felt a little neglected and lonesome since your father died, and to-night I was thinking what plans I used to make against the time you should be my companion as well as my daughter. And when I have seen Bessy and her mother—well, no matter, I shall never feel, never think that again, for the good Father has given my darling back."

RUDYARD KIPLING THE MAN.

The world knows and loves Rudyard Kipling through his books, but it knows very little of the man himself. He will not be lionized nor interviewed, and he is so shy that it is difficult to get him to meet strangers. His recent illness has served to greatly whet public curiosity concerning him, and everything old or new published about him is eagerly devoured.

Mr. Will M. Clemens, a nephew of Mark Twain, has undertaken to gratify in a slight measure that curiosity of gathering some of the pertinent facts of Kipling's personality and career, and anecdotes illustrating his character. Mr. Clemens has published all these in a volume entitled "A Ken of Kipling" (New Amsterdam Book Company, New York), dedicating his book to "a colonial policy of expansion, whereby Great Britain gave to the world a Rudyard Kipling."

John Lockwood Kipling, the great writer's father, was a Staffordshire man and an artist. He spent the early part of his life in a Burslem pottery as a modeler and designer of terra-cotta. One day he attended a picnic at a pretty little English lake in the neighborhood, near the village of Rudyard, and there he met one of those fresh, pink, pretty English girls so famous in literature—Alice Macdonald, the daughter of a Wesleyan minister. It was love at first sight. Soon Mr. Kipling went out to Bombay as an art student. He took along with him pretty Alice Macdonald as his wife. She was one of three famous Macdonald girls—the other two being wives respectively of Sir Edmund Burne-Jones and of Sir Edward Poynter, the president of the Royal Academy.

It was at Bombay on December 30, 1865, that a son was born to the young couple. Their first meeting at Rudyard Lake must have been the pretty bit of sentiment of their lives, for they gave the name of the lake to their son. They called the boy "Ruddie" in a familiar way, and made a great pet of him. As a lad he had unusual aptitude for learning, and scorned commonplace toys, but any sort of instructive puzzle or game that required thought and intelligence appealed to him at once. Books were his great pleasure.

At the age of twelve the lad went with his father to England, traveled over the continent, and saw the Paris Exposition. Young Kipling was then placed in the United Service College at "Westward Ho." Here he remained five years, an undersized, shy lad and an indifferent student, neither a prodigy nor a dullard. When he left in

1882 he took away with him, however, the best prize in English literature.

He went back to his father's home at Lahore in India, and became assistant editor of The Civil and Military Gazette. As an outside reporter, his most distasteful task was his mission to interview a notorious fakir, about whom there was great religious excitement in the Punjab, as he was reported to have cut out his tongue in order that it might with the help of the goddess Kali grow again in six weeks, and thus prove the verity of the Hindu faith. But Kipling was never able to find the fakir.

The Duke of Connaught, then military commander of the Northwestern district, was greatly interested in young Kipling, and meeting him one day at his father's house, remarked: "What are you going to do, Mr. Kipling, now that you are in India again? What would you like to do?"

"I would like, sir, to live with the army for a time, and go to the frontier to write up Tommy Atkins."

The duke gave him carte-blanche to go anywhere he desired and stay as long as he pleased, and thus began Kipling's career as a writer of Indian stories and ballads.

From this time till 1890 he produced many of his best Indian stories, and printed them in The Civil and Military Gazette. Some of them he published in book form, illustrated by his father, who is an artist of great talent. But they attracted no special attention in India. His idea was now to take them to America, where he felt sure they would be fully appreciated. So he set out by way of Hongkong for San Francisco. At the latter place he found neither publisher nor friend, nor would the newspapers of that city give him employment. He came on to New York with a letter of introduction to one of the great publishing firms, who snubbed him. He sailed for London, where he saw his precious manuscripts published—to fall still-born upon the public. No reviewer cared to notice them, and so "Soldiers Three" and "Plain Tales from the Hills" gathered dust in a rubbish-heap in the publishing house. But Kipling had the faith of genius in him. He had relatives in London, and was now growing very short of money, but he was too proud to visit them as an unsuccessful author. It looked as if he must turn his hand to some less congenial employment to find bread.

One evening Edmund Yates sat at his club dinner, wondering where he could get a good story for his paper, the London World. A friend said to him: "Why don't you print an interview with Rudyard Kipling?"

"Who in the world is Rudyard Kipling?" asked Yates.

He was told who Kipling was, how brilliant he was, and how much he knew of India. Yates thought it a good idea, and sent his reporter to find Kipling, who after much hunting was located in an obscure lodging. Kipling was as much opposed then as now to being interviewed. He detested such an advertisement, and was full of hauteur and self-confidence. The reporter did manage to get something for his story, which created a sensation. The book reviewer of the London Times saw it, hunted up Kipling's stories, which he had thrown aside, and gave them half a column in the Times. That was enough for all Englishmen. Everybody went to reading Kipling and talking about him, and from that day, some nine years ago, he has been the most popular of all English writers.

Mr. Clemens has collected a number of good anecdotes of Kipling, many of them of course more or less familiar.

Kipling is as fond of children as Lewis Carroll ever was of girl children. An English author visited the nursery of a friend's house in Brighton. The sound of his

step on the stairs was hailed with a shriek of delight, and the children tumbled over each other in their eagerness to meet him. Then they stopped short in dismay. "What is the matter?" he asked. "We fought it was Mr. Kipling," said the youngest, with tears in her voice. It appears that Mr. Kipling was in the habit of telling them stories.

In Rottingdean, England, where Mr. Kipling lives, there is a hotel, the White Horse, kept by an old gentleman named Welfare. Welfare was strong Radical, and Mr. Kipling a strong Imperialist. They were very fond of crossing their political lances. The old man fell ill, and Kipling would go as usual to see him, sit by the bed, and get into the hottest sort of arguments. The doctor was in the habit of calling at a late hour, soon after Kipling had gone, and always found the old man's temperature very high at one of the quietest hours. He wondered at this. At last the nurse told him of the hot nightly discussion between his patient and Kipling. The doctor then made a visit to the writer's house

"Mr. Kipling," said he, "you must call no more at the White Horse."

"Why not?" said Kipling.

"Because," said the doctor, "you are killing the landlord. On Monday, when you had gone, his temperature increased seven degrees; Tuesday it increased eight; and last night, when I called, it had gone up nine. At this rate you will burn the house down."

A LITTLE WHILE.

Sent by Mrs. T. T. B.*

"No sorrow there, in yonder clime,
Beyond the troubled waves of Time,
No dreary nights, no weeping eyes,
No aching hearts, no broken ties.

Ah! who would dwell forever here,
Away from those we hold most dear,
Away from Him, whose wondrous love,
Prepares for us a home above?

At little while to watch and weep,
A little while to wake and sleep,
To bear the cross—endure the pain—
And then with Christ forever reign."

* In memory of our darling.

NUGGETS.

There is no sin a man can be tempted to, but he will find greater comfort in resisting than in indulging.

If we be not humble for sin, we derogate from the majesty of God; if we despair under it, we derogate from His mercy.

If sin be in the fashion, we must be out of it.

We must be sick of sin, before we can be dead to sin.

We should fear to think that before God which we are afraid to do before man; for God knows our hearts better than any man knows our faces.

Children's Corner.

WHAT A MOTHER DID FOR HER CHILDREN.

A True Story from Australia.

One morning while Mrs Morgan was splitting wood near a woodpile by the house, she felt a sharp sting in her arm. She looked around and saw a snake glide into the woodpile. It had got mad at her for disturbing him and had stung her. She knew that she now had got poison in her arm, and would soon die if she did not do something at once. She threw the wood away and ran into the house. On the table was a sharp butcher knife; this she took and cut it into her arm and sucked out a lot of blood and then spit it out. By sucking the blood out she got a good deal of the poison out also, and in that way she thought she might save herself. Still she had not much hope, because the snake was a very poisonous one.

It seemed to her that she already began to get sleepy, and that meant that she could not live long. She thought of her children that slept in the next room. If she died now, they would starve to death, and when her husband came home he would find them all dead.

She hoped she could live long enough to make some food for them. Her husband had been away from home six weeks and would not be back for two weeks. She must prepare enough food to last till he came back. It would be no use to take the children to the nearest neighbor, because he lived many miles away; she would die on the way and leave the children alone in the wagon. The old horse might have sense enough to continue till he came to the neighbor, but perhaps he would turn around and go home again. There was a good deal of flour in the house. She made up her mind to bake some bread at once. She must try her very best to keep alive a while longer. Then the children would have bread enough till the father returned.

She ran back to the woodpile, where she saw the snake, and killed him. Then she ran back into the kitchen, built a fire, kneaded the dough, she had standing, and put the loaves in the oven. All at once she fell very sleepy; but she fought against it; she must do the work, and death must wait till she was ready.

The children awoke and began to cry for mamma. She helped them as best she could. Once she almost fell down, and she was barely able to help them.

The water they used in the house had to be carried from a well a distance from the house. She had to carry enough to last for a long time, and put it where they could find it. And then the horses had to be taken from the stable and put in the pasture. Little Mora, the oldest of the four children, had to be taught to take care of the others when mother "fell asleep." This she kept on all day long, and in the evening the mother still lived.

Even when it was night and the children slept, she dared not lay down, as she feared that if she fell asleep, she would never wake up again. It made her heart glad to see the big pile of bread. She was sure that her children would not starve till the father came back.

She began to hope. Perhaps she might live, since she had stood it so long. She remembered that she had read

that if a person, who had gotten poison in the blood, could only keep awake, there was not so much danger. She therefore kept awake all night by walking forth and back. When morning came she was very weak and tired, but alive and with good hope. When the children awoke, they called to her: "Mamma, you must not sleep! No, you must not sleep! I am so afraid. Oh, kind mother, you must not sleep!"

With tears in her eyes she kissed her children and said: "No, I shall not sleep. I will be with you all time till papa comes back."

And so it turned out. Mrs. Morgan did not die. Her great love for her children had kept her busy and awake. It was her love that won over death.

LUTHER'S CRADLE HYMN.

This hymn was written by Martin Luther for his children, and is still often sung by German mothers to their babies:

Away in a manger,
No crib for a bed,
The little Lord esus
Lay down His sweet head.
The stars in the sky
Looked down where He lay—
The little Lord Jesus
Asleep on the hay

The cattle are lowing,
The baby awakes;
But little Lord Jesus—
No cry he makes.
I love Thee Lord Jesus!
Look down from the sky,
And stay by my cradle
Till morning is nigh!

Painting With Her Teeth.

A girl in Sag Harbor, N. Y., whose hands and feet were helpless from paralysis, and who had to sit all day in an invalid's chair, found that she could use her tongue to turn pages in her books, and to arrange her playthings. Every day she taught her tongue some new trick, and thus made her life brighter.

But one day, to her great joy, she discovered that she could write by holding a pen or pencil between her teeth. This opened up a new world to her, and before long she was not only shaping letters that others could read, but she began to make rude drawings—a swan sailing over a blue pond, a cottage with climbing vines, a yacht sailing in the harbor near her window. She drew such a capital picture of the Montauk Point lighthouse that some gentleman and ladies became interested in her, and purchased her pictures.

Later she learned to do needle-work with her teeth, and some of her patterns are very pretty. Her name is Fannie W. Tunison, and she is far more cheerful and happy than some girls with two good hands and feet.

Ungdommens Ven.

Et Blad tillegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maaned. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

P. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstøb.....\$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstøb..... 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Betaleforsendelse. Pengene kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Forbrugspenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de ikke løses sammen eller sættes til Brevet.

Abonnement. Abonnementet tjener ogsaa som Abonnement. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Labelen. Se efter om der er betalt for et Maaned, som De har betalt.

Oplysning. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prænummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebeløb gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

For Sundheden.

For Personer, som fører et stillestående Liv, er en liden kort Løbetur en eller flere Gange om Dagen meget gavnlig, forudsat naturligvis, at man ikke gaar til Yderlighed. Det forøger Lungkapaciteten, opliver Blodomløbet, fremskynder Næringsmidlernes Forbrænding i Kroppen og virker opfriskende og styrkende paa hele Organismen. Man maa dog ikke gjerne løbe lige efter et Maaltid, da al stærk legemlig Anstrengelse paa et saadant Tidspunkt er uheldig. Stærk aandelig Anstrengelse lige før og lige efter Maaltidet er endnu skadeligere end legemlig Anstrengelse.

*

Opfindsomme Myrer.

Et merkeligt Bevis paa Myrernes store Forstand er beskrevet i et nytt Blad. Sidste Sommer blev et Hus saa plaget af Myrer, at Eieren prøvede at bli dem kvit paa alle Sæt og Vis. Han ødelagde Myretuen, tog Eggen og samlede i en Haug, saa han kunde giv dem til Gønsene og siden lagde han Papir overstrøget med et klæbrigt Stof foran Døren. Hvis Myrene dristede sig ud paa dette Papir, vilde de bli hængende der. Den næste Morgen fandt han Gønsen forsvunden, Papiret var ganske bedækket med Sand og Grannaale og Myrehaugen var atter opført paa sin vante Plads.

*

Hvor er jeg?

En Kineser, med Haarpist i Maffen af forefættene Længde, ankom en skøn Dag fra det blomstrende Land til en af Londons Jernbanestationer. Han var iført en Kappe, bar en Kuffert i den ene Haand og en Paraply i den anden og var iøvrigt klædt paa den Maade, hans Folk

bruger. Paa Veien fra Toget vandrede han med rent himmelft Værdighed; men alt, hvad han saa, samt Skrigen, Biben og anden Larm forfærdede ham. Han stansede, tog af sig sin Hat, satte fra sig Paraplyen, og i en Tone, der var greben af Værefugt og Forundring, henvendte han sig til sig selv og de gabende Gutter, der var samlet om ham, med følgende Spørgsmaal: „Her er min Hat, her er min Kuffert og her er min Paraply; men — hvor er jeg?“

*

En tydelig Adresse.

En fornøielig Historie hændte nylig paa et Hotel. En af Stuepigerne skrev hjem til sine Venner paa Landet og brugte Hotellets Brevpapir. En vakker Dag ankom der et Brev til Hotellet, adresseret til „Dina Olsen, — Hotel, Første Alasses Hotel, elektrisk Belysning, Elevator. Moderate Priser. Kristiania.“

Pigens Venner havde aabenbart været rædde for ikke at faa tydelig nok Adresse.

*

Da Irlænderen vaskede Tigreren.

En stor, bredskuldret og dum Irlænder, Pat, fik nylig Ansættelse i et Menageri i London, og hans første Opgave blev at rense et af de vilde Dyr's Bure.

Irlænderen forstod ikke straks, hvad Menagerieieren, som var Russer, vilde, at han skulde gjøre, men tog den fremraakte Vandspand, en Børste og Sæbe og begav sig uden videre iver med at udføre Ordren. Men i Stedet for at gaa ind i det Bur, som Dyretammeren mente, steg han ind til en bengalsk Tiger, som for ganske nylig var blevet forenet med Menageriet.

Tigreren vaagnede ved Mandens Indtrædelse og fæstede sine gnistrende Øine truende paa Pat, som fuldkommen rolig traadte nærmere.

I samme Øieblik fik Dyretammeren Øie paa Pat's Bedrift. Han blev som forstenet af Skræk, overbevist om, at han i næste Øieblik vilde se Rovdyret sønderrive den uforsigtige og uforstandige Irlænder. Han vovede ikke at komme Pat tilhjælp; den mindste Bevægelse fra hans Side vilde bære paaaflynde den uundgaaelige Katastrofe.

Pat dhyppede Svampen i Vandet og begyndte at vaske Tigreren, som om han havde haft med en Hund eller Gæst at bestille. Tigreren viste tydelig sit Behag i den forfriskende Overhaling, væltede sig paa Ryggen, strakte Benene iver og lod Irlænderen vaske, saalænge han lystede, og denne udførte sin Gjerning med samme Omhu, som naar en Moder vasker sit lille Barn.

Efter fuldbendt Arbejde gik Pat rolig ud af Buret og skulde til at gjentage Operationen paa et andet af Dyrenes vilde Dyr, hvis ikke Dyretammeren havde hindret ham.

*

83 Tons af usund Literatur blev ifjor grebet i New York og ødelagt. Nogle Aar tilbage brændte man Bøger til en Værdi af \$50,000.

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminer og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hinder for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

S. P. EGGAN,
Photographer.

251-253 Cedar Avenue,

Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

"U. U." Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbejde

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

267-269 Cedar Avenue,

MINNEAPOLIS, - - MINN.

En ny Fortælling.

„Livets Alvor“ er Navnet paa en lang, interessant og lærerig Fortælling af en norsk Kvinde i Amerika, nemlig af Marie Bang. Det er en Bog, vi kan anbefale Kvinder. Kjøb denne Bog og se, hvad en af eders egne kan skrive. Det vil ogsaa være til stor Opmuntring for Forfatterinden.

„Livets Alvor“ i vakkert Omslag koster bare 50c og kan faaes hos

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Dodge

Photographer. *Ground Floor Studio.*

1819 Riverside Ave.

Minneapolis, - Minn.

NEW BOOKS.

THE THRALL OF LEIF THE LUCKY.

By Otilie Liljenkrantz. Price \$1.50.

BOOK OF FAMILY PRAYER.

Bible Lessons with meditations for each day, arranged after the church year.

By N. J. Laache. Translated from the Norwegian by Peer O. Strømme. Price \$1.65.

NORSE STORIES.

Retold from the Eddas by Hamilton Wright Mabie, containing the following chapters: The Making of the World; Gods and Men; Odin's Search for Wisdom; How Odin Brought the Mead to Asgard; The Wooing of Gerd; The Making of the Hammer; Odin in Geirrods Palace; The Apples of Idun; How Thor found his Hammer; How Thor fought the Giant Hrugner; The Binding of the Wolf; Thor's wonderful Journey; The Death of Balder; How Loke was Punished; The Twilight of the Gods; The New Earth. Price \$1.25.

NORWAY.

The official publication for the Paris Exposition in 1900. The most comprehensive and reliable book about Norway in the English language. Price \$2.75.

Ungdommens Ven Pub. Co

267-269 Cedar Avenue,

Minneapolis, - Minnesota.

En god Ben er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haartjæde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haartjæder, 6 Brystnaaler, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre tidt.

Mrs. G. E. Anderson,
1415 7th Str. E., Minneapolis, Minn.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk

Marmor og Granit Menumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed. Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Scandinavisk Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings. Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves. Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South. Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,

Portræt og Landskabsmaler.

Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis. 192m b102

LECTURES

TO

YOUNG MEN AND YOUNG WOMEN

BY

REV. N. J. LØHRE.

Price . . . \$1.00

The book highly recommended by Prof. M. G. Hanson, Rev. N. J. Sandven, Rev. G. Gjerstad and others.

For Sale by

UNGDOMMENS VEN,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Dwight L. Moody,
The Man and His Mission.
In Three Parts.

Part I. A biographical sketch by George T. B. Davis. Part II. Character Studies of the great evangelist by many of the leading American ministers. Part III. Moody's Dramatic Version of nine Famous Bible Stories. This book contains 412 pages. Those desiring a reliable record of this remarkable man and also the estimate in which he was held by noted men will find this to be the book they want. Price \$1.50.
Reduced to 75c.

BIG BOOKS FOR SMALL PRICE.

By paying one year in advance for "Ungdommens Ven" any one of the following books can be had at a greatly reduced price. This offer is open to all that pay what they owe on the paper and one dollar in advance.

Life of William McKinley.

After relating in detail the events of the late president's life, the rest of the book gives a very interesting description of the president's assassination, death and funeral. Profusely illustrated with full-page photographs. Contains 448 pages. Beautifully bound. Price \$1.50.
Reduced to 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis.

New Popular
Speaker and Writer.

Illustrated.

Being a choice Treasury of new and popular recitations, readings and dialogues, comprising the best selections from the most celebrated authors, including description dramatic, pathetic, humorous recitals and reading for schools, public entertainments, anniversaries, Sunday-schools, young peoples meetings, temperance meetings, etc., etc.

Almost three hundred different pieces. Price \$2.
Reduced to \$1.00.

Forhaabninger

Er en Bog paa 250 Sider, indeholder 8 udvalgte Fortællinger, alle interessante, spændende og med dybe Tanker. De er virkelige Perler og vil læses med særdeles Interesse, især af Ungdommen.

Indhold:

Fra Fæstkontoret, af Cornelia Levitzow; — De to Søskende, af Anna Bøe; — Tizean Decellio; — Den unge Roderik Skjotteløb; — Roderiksskab, af Ernst Giers; — Egtraet og Ephemaler, af Ernst Giers; — Naakte, af Ernst Giers; — Prestens Hanna.

Bogen koster i Omflag 35 Cents.
Indbunden i Cloth 45 Cents.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Frit. En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forskaffe sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomsforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et værdigt Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klagsfad, Marinette, Wis.

Fredsbasunen.

Salmer og Sange til Brug i Menigheden ved Siden af Salmebogen.

Bogen indeholder 605 Sange og er en værdifuld Samling. Bunden i Klædesbind med Skindryg koster **40c**

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Drit Lundins Gneberdrifte. Fra en 25c Flaske af Lundins kondenserede Gneberfrup kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drit. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Gneber. Kjøb Lundins, den eneste ægte. Tilfalg hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocerman efter den eller send 25c direkte til os. Agenter ønskes overalt til at sælge vor kondenserede Gneberfrup og vore Familie-Mediciner. Stor Fortjeneste. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 2443-45-47 Erie St., Chicago, Ill.

Frit til Salgs.

Send \$3.10 til Undertegnede, og der vil blive Dem tilsendt en 50 Punds Kage med nysaltet Lake Superior Trout; samme Sort i 100 Punds Kagger \$5.65. Jeg har ogsaa Bluefin Whitefish, ikke stor, men udmærket god, til \$4.90 pr. 100 Punds Kage eller \$2.85 pr. 50 Punds Kage.

S. Morterud,

1931 W. Sup. St. Duluth, Minn.

Kristelige Sange.

En Samling af norske og svenske Sange. Udgivet af D. W. Andersen. Bogen indeholder 801 Sange og er indbunden i Klædesbind med Skindryg. Pris..... **35c**

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Lygtetænderen.

Fortælling af
Maria S. Cummins.

403 Sider. Smagfuldt og godt indbundet koster den kun 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Skandinaviske illustreret

Rogebog,

udarbejdet for skandinaviske Husholdninger i Amerika.

Godt indbundet koster den portofrit tilsendt..... **\$1.00**

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Søndagskolekort.

Vi har et stort Udbalg af særdeles vakre og billige Søndagskolekort. Priserne er pr. Dufin 6c, 10c, 15c, 18c, 24c, 30c, 36c og 48c. Paa kortene er trykt et Bibelssted eller Salmevers paa Norsk. Prisen paa kortene er i Forhold til Størrelsen. Naar der ordres kort for \$1.00, gives kort for 25c ekstra.

Sunday School Cards with ENGLISH inscription. Three sizes and prices: Size 1x1½ 3c per dozen. Size 1½x2¼ 4c per doz. Size 2¼x4 10c per doz. Large assortment of designs and inscriptions of each price. 25 per cent discount is given when cards are ordered in large lots.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.